Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἀνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος »	» 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος »	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος — *Ἐν Ἀθήναις, 18 καὶ 20 Ἰουνίου 1909* — *Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 28—29*

«Πολυάριθμον, καθὼς βλέπετε, καὶ τὸ νέον προσωπικὸν τῆς Κυρίας Διαπλάσεως . . .» (Σελ. 230, στ. α'.)

ΕΙΚΟΣΤΗ ΟΓΔΟΗ ΚΥΡΙΑΚΗ "ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΚΥΡΙΟΙ καὶ δεσποινίδες, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ συστηθῶ μόνος μου· εἶμαι ἐγώ, ὁ νέος γραμματικὸς τῆς Διαπλάσεως, Ἀζαρίας ὁ Φαληρεύς. Ἀπὸ τὴν εἰκόνα μου τὴν ὁποίαν ἐζωγράφισεν ὁ κ. Βώττης, βλέπετε ὅτι δὲν ὁμοιάζω καθόλου μὲ τὸν προκάτοχόν μου καὶ φίλον μου Ἀνανίαν. Τουλάχιστον ἐξωτερικῶς... Ὅσον διὰ τὸ ἐσωτερικόν, ὁμολογῶ μὲν ὅτι ὁ Ἀνανίας εἶχε πολλὰ προτερήματα ποῦ δὲν τὰ ἔχω ἐγώ, καυχῶμαι ὅμως ὅτι ἔχω κ' ἐγὼ μερικὰ ποῦ δὲν τὰ εἶχεν ἐκεῖνος. Πρῶτον, δὲν κάμνω *ἀλογοπαίγνια*· καὶ δεύτερον, δὲν χάνω τὰς ἀπαντήσεις σας. Νά, αὐτὴ ἡ κρίσις τῆς Κυριακῆς, ἡ πρώτη ποῦ γράφω, δὲν ἔχει οὔτε ἓν ἀλογοπαίγνιον, καὶ ἔχει ὅλας τὰς ἀπαντήσεις ποῦ μᾶς ἐστείλατε, χωρὶς νὰ λείπῃ οὔτε μισή!

Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἡ κυρία Διάπλασις σᾶς ἐσύστησε τὴν ἄλλην φορὰν τὸ νέον της προσωπικόν. Ἐκτὸς ἀπὸ ἐμέ, εἶνε ἀκόμη ἡ ἀδελφή μου Τρισεύγενη, ἡ *γραμμα-*

τική, τὰ μικρότερα ἀδέλφια μου Μισαήλ, Μιχαήλ, Ραφαήλ, Κοκός, Ζοζός, Μιμῆς, Μπέμπης κτλ' (ἑνδεκα τὸν ἀριθμὸν καὶ ἐγὼ δώδεκα,) ὁ γέρω Μαθουσάλας ὁ οἰκονόμος, καὶ ὁ μικρὸς ἄσπρος σκύλος μας Κέρβερος, ὁ ὁποῖος δὲν ἀγαπᾷ πόλου τὶς γάτες, καὶ ποῦ μόλις ἦλθεν, ἔτρεψεν εἰς φυγὴν τὴν Πίσσαν.

Πολυάριθμον, καθὼς βλέπετε, καὶ τὸ νέον προσωπικὸν τῆς Κυρίας Διαπλάσεως. Καὶ τώρα, ὅπως καὶ πρίν. Σεῖς, ἂν ἦσθε εἰς τὴν θέσιν της, θὰ ἐβάζατε 'στὸ σπίτι σας καὶ 'στὸ κεφάλι σας τόσους ἀνθρώπους; Ἄλλοι ἀποκρίνεσθε ναί, ἄλλοι ὄχι. Ἐεύρω πολὺ καλὰ τὴν γνώμην καθενὸς εἰς τὸ ζήτημα αὐτό. Διότι εἶνε ἴσα-ἴσα ἡ ἐρώτησις τῆς 28ης Κυριακῆς: *«Ἂν ἤσουν ἀπὸ τώρα οἰκοδέσποινα ἢ οἰκοδεσπότης, πόσους ὑπηρέτας θὰ εἶχες καὶ τί ἔργον θὰ ἐνέθετες εἰς τὸν καθένα;»* — Καὶ πρὸ ὀλίγου ἀνέγνωσα τὰς ἀπαντήσεις σας...

Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι δὲν ἐχάθη καμμία, ἐκτὸς ἂν ἐχάθη εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον. Ἡ κυρία Διάπλασις τὰς παρέδωσεν εἰς ἐμέ, ἐγὼ δὲ βοηθούμενος ἀπὸ τὰ μεγαλήτερα ἀδέλφια μου, τὰς ἐξεχώρισα, τὰς ἐδιάβασα καὶ τὰς ἐφύλαξα μὲ φροντίδα, προσοχὴν καὶ τάξιν. Φαίνεται ὅτι ἡ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου εἶνε τὸ πᾶν. Ἐγὼ δὲ ἔτσι ἤθελα νὰ γίνῃ ἡ κρίσις τῆς πρώτης μου Κυριακῆς: μὲ τὰς ἀπαντήσεις ὅλας, σώας καὶ ἀβλαβεῖς.

Θὰ 'πῆτε ὅτι ἂν ἐχάνοντο καὶ μερικαί, δὲν θὰ ἐχάναμεν τίποτε σπουδαῖον. Δὲν λέγω ὄχι. Πχ: αἱ ἀπαντήσεις ἐκείνων ποῦ δὲν ἐννοοῦν νὰ ἀπαντήσουν μὲ κανένα τρόπον, καὶ ὅμως ἀπαντοῦν... Ἀπὸ καμμίαν Κυριακὴν δὲν λείπουν αὐτοί. Ἄς ἤξευρα ὅμως τί γυρεύουν!... Ἀ, αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θὰ ἀναφέρω κανένα. Δὲν θέλω νὰ ἐνθαρρύνεται αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ἐξυπνάδας. Δὲν ἔχεις τί νὰ ἀπαντήσῃς; μὴν ἀπαντᾶς, Τὸ ἀκοῦς καὶ σύ, *Ἑλληνικὸν Ὄνειρον*, ποῦ φέρνεις ὡς δικαιολογίαν τὴν ἀπενταρίαν σου; Τί σημαίνει ἂν δὲν ἔχῃς χρήματα σήμερον διὰ νὰ πάρῃς ὑπηρέτας; Ὑπόθεσε ὅτι εἶχες. Δόξα σοι ὁ Θεός, μὲ ἕνα ἂν ἀρχίζει ἡ ἐρώτησις τῆς Διαπλάσεως.

Ἀμὴ τὸ *Πουλάκι τῆς Ἐρήμου* ποῦ θὰ ἔπερνεν ὡς ὑπηρέτριαν μόνην... «τὴν ποθητὴν καὶ ἀγαπητὴν τοῦ Διάπλασιν», καὶ θὰ τῆς ἀνέθετε τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ μόρφωσιν τῶν τέκνων του; Ἀλλὰ δὲν πιστεύω ἡ κυρία Διάπλασις νὰ πηγαίνῃ νταντᾶ... Ἐκτὸς ἂν τὸ *Πουλάκι τῆς Ἐρήμου* ἐννοῇ ἁπλῶς, ὅτι θὰ ἐνέγραφε τὰ παιδιά του συνδρομητάς. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε πλέον ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς 28ης Κυριακῆς!

* * *

Ἄς ἴδωμεν τώρα μερικούς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν ἢ δὲν θὰ εἶχαν διόλου ὑπηρέτας. Καὶ νὰ πρῶτος ὁ *Λόφος τοῦ Γάνου*, ὁ ὁποῖος ἔχει δέκα ὑπηρέτας... Δέκα;! μὰ τί εἶπαμε; Ναί, ἀλλά... τοὺς δέκα δακτύλους του! Ἡ ἀπάντησίς του εἶνε ἀρκετὰ εὔμορφη. Φαντάζεται,— ἢ ὀνειρεύεται,— ὅτι ἦτο προτήτερα πλούσιος καὶ μαλθακὸς οἰκοδεσπότης, καὶ ὅτι εἶχε δέκα ὑπηρέτας ἀληθινούς. Τὸ πρωί, μόλις ξυπνοῦσε, ἄλλος τὸν ξεσκέπαζε, ἄλλος τὸν ἔπλενε, ἄλλος τὸν ξεσκόνιζε, ἄλλος τὸν ἔντυνε. Μίαν φορὰν ὅμως αὐτὰ τοῦ τὰ ἔκαμαν τόσον ἄσχημα, ὥστε ὁ οἰκοδεσπότης ἐθύμωσε, τοὺς ἔδειρε καὶ τοὺς ἔδιωξεν ὅλους. Ἔπειτα ἐπεκαλέσθη τὴν βοήθειαν ἄλλων δέκα ὑπηρετῶν ποῦ ἔμεναν ἀδρανεῖς ὡς τότε, καὶ αὐτοὶ τὰ ἐκατάφεραν λαμπρὰ καὶ δὲν τὸν ἐθύμωσαν διόλου. Ἔκτοτε τοὺς ἐκράτησεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του καὶ εἶνε πολὺ εὐχαριστημένος. Μὲ ἄλλους λόγους τὰ κάμνει μόνος του ὅλα. «Φανταισθῆτε—ἐπιλέγει—ὅτι τώρα μόνος μου θὰ καθαρίσω τὸ γραφεῖόν μου καὶ ἴσως...καὶ τὰ πιάτα μου.»

Τὸ *Πίστις-Πατρίς*, ἀπὸ τὴν ἰδίαν κατηγορίαν, ἔχει πέντε ὑπηρέτας ἢ μᾶλλον ὑπηρέτρίας. Ὀνομάζονται: *δρασις, ἀκοή, ἀφή, ὄσφρησις, γεῦσις*. Τὰς διαιρεῖ δὲ εἰς δύο τμήματα· εἰς τὰς κυρίως ὑπηρετρίας τῆς ψυχῆς,—ὅρασις καὶ ἀκοή,—καὶ εἰς τὰς κυρίως ὑπηρετρίας τοῦ σώματος,—ἀφή, ὄσφρησις, γεῦσις.—Μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι βοηθοῦνται ἀμοιβαίως, ὥστε καὶ αἱ πέντε ὑπηρετοῦν συγχρόνως καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν. Ἡ ὅρασις π: χ: δὲν ὑπηρετεῖ τὸ σῶμα ὅταν μᾶς κάμνῃ νὰ *βλέπωμεν* τὴν ὡραίαν τροφήν; ἡ δὲ ὄσφρησις δὲν ὑπηρετεῖ τὴν ψυχήν, ὅταν μᾶς φέρῃ εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τὴν *εὐωδίαν* ἑνὸς ἄνθους, ἡ ὁποία μᾶς βυθίζει εἰς τὰ ὡραιότερα ὄνειρα; Ὁπωσδήποτε, αὐτοὶ εἶνε οἱ μόνοι ὑπηρέται τοῦ *Πίστις-Πατρίς*. Ἐπιλέγει δὲ ὅτι «ὡς τώρα τὸ ὑπηρέτησαν καὶ οἱ πέντε εὐσυνειδήτως, καὶ εἶνε πολὺ εὐχαριστημένον μὲ αὐτούς, καὶ ἐλπίζει νὰ εἶνε εἰς ὅλην του τὴν ζωήν»,—τὸ ὁποῖον τοῦ εὔχομαι ἀπὸ καρδίας.

Ὅπως ὁ *Λόφος τοῦ Γάνου*, καὶ ἡ *Ἰδανικότης* ἔχει ὁμοίως «εἰς τὴν διάθεσίν της δέκα μικροὺς ὑπηρέτας, ἀνίσου ἀνκστήματος». Ἐξ αὐτῶν οἱ δυνατώτεροι καταγίνονται εἰς τὰς χονδρὰς ἐργασίας, ἄλλοι εἶνε ἐπιτηδειότεροι εἰς τὰς λεπτάς, καὶ οἱ λοιποὶ τοὺς βοηθοῦν... «Καὶ αὐτοὶ οἱ θαυμάστοι ὑπηρέται μου, λέγει, εἶνε οἱ δέκα δάκτυλοί μου, τοὺς ὁποίους ἡ κεφαλή μου διευθύνει καὶ ἡ καρδία μου συγκρατεῖ· δὲν ἔχω ἀνάγκην ἄλλων· μοῦ εἶνε ἀρκετοί.»

Μὲ ἄλλους λόγους, οἱ φίλοι μας αὐτοὶ ἔχουν τὴν ἰδέαν ὅτι οἱ ὑπηρέται εἶνε περιττοί. Καθεὶς εἰμπορεῖ ἐξαίρετα νὰ ὑπηρετῆται μόνος του. Θὰ ἰδωμεν παρακάτω καὶ ἄλλους ὁμόφρονας. Ἐν τῷ μεταξύ, χάριν ποικιλίας, ἂς ἐξετάσωμεν ἕνα φάκελλον μὲ πέντε-ἕξ ἀπαντήσεις, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀδελφή μου Τρισεύγενη ἐπέγραψε «Βούλγαροι.»

Βούλγαροι; Καὶ τί γυρεύουν ἐδῶ οἱ Βούλγαροι;—Μὰ γιὰ ἀκοῦστε τὴν ἀπάντησιν τοῦ *Ἕλληνος Βουλγαρομάχου*: «Ἐγώ, λέγει, ἂν ἤμουν ἀπὸ τώρα πλούσιος οἰκοδεσπότης, θὰ ἔπαιρνα κατ' ἔτος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου εἴκοσι νέους ὑπηρέτας μεθ' ἑνὸς καλοῦ γυμναστοῦ, διὰ νὰ τοὺς γυμνάζῃ εἰς τὰ στρατιωτικά. Οὕτως, εἰς διάστημα 50 ἐτῶν, θὰ εἶχα 1000 στρατιώτας καλῶς γυμνασμένους μετὰ 50 ἀξιωματικῶν, τοὺς ὁποίους δι' ἐξόδων μου θὰ ἔστελλα εἰς τὰ βουλγαρικὰ σύνορα, πρὸς καταπολέμησιν τῶν Βουλγάρων καὶ τῆς μεγάλης βουλγαρικῆς ἰδέας.» Μετὰ 50 χρόνια;.. Ἀ, φίλε μου *Βουλγαρομάχε*, μοῦ φαίνεται ὅτι μετὰ τόσα χρόνια θὰ εἶνε πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ ὁ στρατός σου. Ζῆσε, μαῦρέ μου, νὰ φᾷς τριφύλλι δηλαδή!

Τὸ *Σπαθὶ καὶ Κορώνα* τουλάχιστον θὰ ἐνήργει κάπως δραστηριώτερα. Θὰ ἐγύμναζε καὶ αὐτὸς τοὺς ὑπηρέτας του εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν ὅπλων, ἀλλὰ θὰ εἶχε μόνον δέκα, καὶ ἂν κοτε καὶ ὅταν θὰ ἐκηρύσσετο ὁ πόλεμος κατὰ τῶν Βουλγάρων, «θὰ ἐτίθετο ἐπὶ κεφαλῆς των ὁ ἴδιος καὶ θὰ τοὺς ὡδήγει εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης». Ὁ ἐπίλογος εἶνε ἀκόμη περιεργότερος: «Οἱ ἄνθρωποι, λέγει, θὰ ἔμενον ἐκπληκτοι πρὸ τῆς παρελάσεως τοῦ τάγματος τῶν ὑπηρετῶν μου, μὲ τοὺς σκούφους των, τὲς ἄσπρες ποδιές των καὶ τὸ οἰκόσημόν μου κεντημένον εἰς αὐτάς.» Ποτὲ δὲν ἐφανταζόμην, σᾶς βεβαιῶ, ὅτι τὸ *Σπαθὶ καὶ Κορώνα* ἔχει καὶ οἰκόσημον!

Ὁ *Ἀθανάσιος Διάκος* πάλιν ἔχει ἕνα σχέδιον φοβερᾶς ἀντιβουλγαρικῆς συνωμοσίας: Τοὺς ὑπηρέτας του—πολλούς,—θὰ τοὺς ἐμάνθανε βουλγαρικά, θὰ τοὺς ἐνέδυε στρατιωτικὰς στολὰς βουλγαρικάς, καὶ θὰ τοὺς ἔστελλεν... εἰς τὰ ἀνάκτορα τῆς Βουλγαρίας, νὰ σκοτώσουν τὸν Βασιλέα καὶ νὰρπάξουν τοὺς θησαυρούς του. Ὅπως ἐπάνω-κάτω εἰς τὰ παραμύθια. Ἔπειτα, ἐνῷ ἡ Βουλγαρία, χωρὶς βασιλέα, θὰ ἐταράσσετο ὑπὸ στάσεων, ὁ *Ἀθανάσιος Διάκος*, μὲ τοὺς θησαυρούς του, θὰ ἔκαμνε... πλοῖα καὶ θὰ τὴν ἐκυρίευεν. Ἐδῶ σᾶς θέλω!

Ὁ *Παρήγορος Ἄγγελος* ὅμως θὰ ἤθελεν ἁπλῶς νὰ ἔχῃ δούλους... ὅλους τοὺς Βουλγάρους, διὰ νὰ τοὺς τυραννῇ ὅπως τυραννοῦν ἐκεῖνοι σήμερα τοὺς Ἕλληνας... Κ' ἐγὼ

ἐρωτῶ, τί θὰ ἤθελε διὰ τροφὴν τόσων ὑπηρετῶν ὁ *Παρήγορος Ἄγγελος*; Φαντασθῆτε νὰ εἶχεν εἰς τὸ σπίτι του ὅλους τοὺς Βουλγάρους!...

Τὸ μῖσος ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος μας ἐνέπνευσε, βλέπετε, ὄχι καὶ πολὺ λογικὰς ἀπαντήσεις. Δὲν εἶνε ἀξιοκατάκριτος κανεὶς ὅταν μισῇ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδος του, ἀπεναντίας. Πρέπει ὅμως νὰ προσέχῃ καὶ νὰ μὴν ἀνακατεύῃ αὐτὸ τὸ μῖσος ἐκεῖ ὅπου δὲν πάει. Ἐγὼ τουλάχιστον δὲν ἐπερίμενα ποτὲ ὅτι μία ἀπάντησις εἰς τὴν 28ην Κυριακὴν θὰ ἠμποροῦσε νὰ σχετισθῇ μὲ τοὺς Βουλγάρους. Καὶ ὅμως εὑρέθησαν τόσαι!

Ἀμὴ ὁ *Ἐνθουσιώδης Ἕλλην*, ὁ ὁποῖος θὰ ἤθελε νὰ εἶχε πολλούς, ἀπείρους ὑπηρέτας, διὰ νὰ τοὺς κάμῃ... ἀστυνομίαν, καὶ νὰ τοὺς βάζῃ «νὰ τιμωροῦν αὐστηρῶς ὅλους τοὺς ταραξίας καὶ τοὺς κακοποιούς», πρὸ πάντων δὲ τὰ παιδιὰ ποῦ παίζουν πετροπόλεμον καὶ δὲν σὲ ἀφίνουν νὰ βγῇς περιπατόν;... Καὶ αὐτός, βλέπετε, ἐπάνω-κάτω τὰ ἴδια.

* * *

Ἄς ἀνοίξωμεν τώρα ἄλλον φάκελλον, ὁ ὁποῖος γράφει ἀπέξω «*ὀνειροπόλοι*». Ἡ Τρισεύγενη ἐννοεῖ ὅτι αὐτοὶ ἀπαντοῦν μὲ ὄνειρα. Κάτι εἶδε κανεὶς εἰς τὸν ὕπνον του σχετικὸν καὶ τὸ διηγεῖται ἐν ἐκτάσει. Εἶνε ἕνας τρόπος, ὁ ὁποῖος εἰς κάθε Κυριακὴν ἀριθμεῖ πολλά... θύματα. Αὐτὸ δὲν τὸ λέγω ἐγώ, ἀλλὰ ἡ κυρία Διάπλασις. Διότι εἶνε ὁ δυσκολώτερος τρόπος. Χρειάζεται κόπος πολὺς διὰ νὰ ἐπινοήσῃ κανεὶς ἓν ὡραῖον ὄνειρον καὶ νὰ τὸ διηγηθῇ ὡραῖα. Οἱ περισσότεροι φλυαροῦν χωρὶς χάριν καὶ χωρὶς ἔννοιαν. Εἰμπορῶ νὰ κάμω κάποιαν ἐξαίρεσιν (μὲ εὔφημον μνείαν) διὰ τὴν *Γλυκειὰν Πατρίδα* καὶ τὸν *Νικηφόρον Οὐρανόν*. Καὶ ἄλλην μίαν (μὲ ἔπαινον) διὰ τὸ *Ἀκρον Ὑποδούλου Ἕλληνος*: Ὁ μικρὸς αὐτὸς κύριος, πολὺ φιλόδοξος, εὗρε κάποτε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν φιλοδοξίαν του, προσλαμβάνων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του δώδεκα ὑπηρέτας. Εἶχεν ὅμως κ' ἕνα ἄγριον μανδρόσκυλον, Μὰξ λεγόμενον, τὸν ὁποῖον δὲν ἐφρόντισε νὰ δέσῃ, καὶ ὁ ὁποῖος ἅμα εἶδε τόσους ξένους ἀνθρώπους εἰς τὸ σπίτι, ὥρμησεν ἐναντίον των νὰ τοὺς καταξεσχίσῃ. Φαντάζεσθε τότε τί ἔγινε!.. Ὁ κύριος, ἐπιστρέψας ἀπὸ τὸν περίπατον, εὗρε τὸ σπίτι του ἄνω-κάτω, καὶ μόνον τοὺς ὑπηρέτας του δὲν εὗρεν, διότι εἶχαν τραπῆ εἰς φυγήν. Καὶ τότε ἐξύπνησε... διότι αὐτὸ ἦτο ὄνειρον,—ἕνα ὄνειρον, μὲ τὸ ὁποῖον τὸ *Ἀκρον τοῦ Ὑποδούλου Ἕλληνος* θέλει νὰ μᾶς εἴπῃ ὅτι οἱ πολλοὶ ὑπηρέται μᾶλλον ἀταξίαν φέρουν παρὰ τάξιν,—τὸ ὁποῖον ἀληθεύει πάντοτε, καὶ ὅταν εἰς τὸ σπίτι δὲν ὑπάρχῃ ἄγριος καὶ λυτὸς μανδρόσκυλος.

Διὰ τοῦτο καὶ τὸ φρονιμώτατον *Ἄνθος τῆς Θράκης* ἀπαντᾷ, ὅτι ἂν ἦτο ἀκὸ τοῦδε οἰκοδέσποινα, θὰ εἶχεν «ὀλιγίστους ὑπηρέτας», ἐνθυμεῖται δὲ καὶ τὴν παροιμίαν ποῦ λέγει: «ἡ καλὴ νοικοκυρὰ εἶνε δούλα καὶ κυρά.» Ἕνα μόνον ἢ δύο ὑπηρέτας θὰ εἶχε, καὶ αὐτοὺς διὰ τὰς βαναυσοτέρας ὑπηρεσίας, ἐκείνας δηλ. τὰς ὁποίας δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ κάμνῃ μόνη της.

Τῆς αὐτῆς γνώμης εἶνε καὶ ἡ *Τρισένδοξη Ἑλλάδα*, καὶ ὁ *Ἐπουράνιος Βίος*, καὶ ἡ *Ἑορτὴ τῆς Σημαίας*, καὶ ἄλλοι πολλοί.

Ὁ *Αὐτόνομος* ἀπαντᾷ ὅτι ἂν ἦτο πολὺ εὔπορος, θὰ εἶχε μίαν μόνην ὑπηρέτριαν, ἂν ἦτο πτωχὸς δὲν θὰ εἶχε καμμίαν, καὶ ἂν ἦτο ἐκατομμυριοῦχος θάντικαθίστα τοὺς ὑπηρέτας ὅλους διὰ μηχανημάτων. Τί νὰ ἐννοῇ μὲ τὸ τελευταῖον τοῦτο ὁ *Αὐτόνομος*;

Μήπως αὐτὸ ποῦ λέγει καὶ ἡ *Χρυσῆ Βροχή*, ἡ ὁποία ἀπηλπισμένη ἀπὸ τὴν ζωντανήν, τὴν ἔμψυχον ὑπηρεσίαν, φαντάζεται ὅτι θὰ ἐφευρεθοῦν μίαν ἡμέραν ψεύτικοι, μηχανικοὶ ὑπηρέται, ἱκανοὶ νὰ ἐκτελοῦν ὅλας τὰς ἐργασίας; «Ὁ Ἐδισσων παραδείγματος χάριν—λέγει,— θὰ ἠμποροῦσε κάλλιστα νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτὸ τὸ ἔργον καὶ νὰ εὐεργετήσῃ τὴν ἀνθρωπότητα.» Φαντασθῆτε νὰ εἴχαμε τώρα καὶ ντανάδες συστήματος Ἐδισσων!...

Ὁ *Δὸν Ἠλίας Κολοκύθας*, ἂν εἶχε χρήματα ὥστε νὰ ζῇ ἀνέτως, θὰ ἐπαιρνεν ἕνα μόνον ὑπηρέτην καὶ θὰ ἐπήγαινε νὰ κατοικήσῃ 'ς ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι μὲ τὴν οἰκογένειάν του (ἂν εἶχε), κ' ἐκεῖ ἔξω, στὴ «ρομάντζα», μακρὰν ἀπὸ τὴν τύρβην τῆς πόλεως, θὰ ἐπερνοῦσε τὸν καιρόν του, ἀσχολούμενος ὀλίγον καὶ εἰς τὴν φιλολογίαν, διότι, — ἐπιλέγει— «πρέπει νὰ ξεύρῃς, ἀγαπητή μου Διάπλασις, ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρόν μου.» Ἄχ, πῶς μοῦ ἐνθύμισεν αὐτὴ ἡ ἀπάντησις τὸ σπιτάκι μου εἰς τὸ Φάληρον, τὴν ἡσυχίαν μου, τὴν μελέτην μου, τὴν ρομάντζα μου!... Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ζῇ πάντοτε ὅπως ποθεῖ καὶ θέλει...

Βαθμηδὸν οἱ φίλοι μας γίνονται ἀπαιτητικώτεροι, πολυτελέστεροι. Νὰ ὁ *Μαυροθαλασσίτης*, ὁ ὁποῖος θὰ ἐλάμβανεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του τρεῖς *μόνον* ὑπηρέτας. «Τόσοι, λέγει, μὲ φθάνουν. Τὸν πρῶτον θὰ τὸν διώριζα μάγειρον, διότι ἀγαπῶ τὰ καλὰ φαγητά· τὸν δεύτερον θαλαμηπόλον, καὶ τὸν τρίτον θυρωρόν. Πολλοὶ εἶνε ἀλλὰ δὲν πειράζει. Ἐγὼ θὰ εἶμαι πλούσιος, ἂν καὶ τώρα εἶμαι πτωχός. Μὲ τὸ ΘΑ ὅλα γίνονται.» Καὶ μὲ κάτι ἄλλο, *Μαυροθαλασσίτη*, ποῦ ἀρχίζει ἐπίσης ἀπὸ θῆτα: μὲ τὴν Θέλησιν!

Ἀπὸ τοὺς τρεῖς του ὑπηρέτας, τὸν πρῶτον, τὸν πλέον ἐγγράμματον, ὁ *Ναύαρχος τῶν Ἀσταχῶν* θὰ διώριζε συνοδόν, διδάσκαλον καὶ παιδαγωγὸν τῶν τέκνων του· τὸν δεύτερον, τὸν πλέον καθαρὸν καὶ καλόν, θὰ τὸν ἔκαμνε μάγειρον· καὶ τὸν τρίτον,—τὸν ἀγραμματότερον βέβαια καὶ τὸν ἀκαθαρτότερον,—θὰ τὸν εἶχε δι' ὅλας τὰς ἄλλας ὑπηρεσίας. Πολὺ καλά!

Τρεῖς ὑπηρέτας θὰ εἶχε καὶ ὁ *Πονεμένος Διαβάτης*, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι προσθέτει καὶ τέταρτον: τὸν ἑαυτόν του. Πολὺ ἰδιόρρυθμος αὐτὴ ἡ ἀπάντησις τοῦ *Πονεμένου Διαβάτου*, καὶ ἀξίζει νὰ τὴν διαβάσετε. Εἰς τὴν ἀρχὴν λέγει

ὅτι ἔκαμεν ὡς οἰκοδεσπότης μίαν ἐπιθεώρησιν εἰς τὸ σπίτι του, διὰ νὰ ἰδῇ τὰς ἐλλείψεις καὶ τὰς ἀνάγκας. «Ὅταν εἰσῆλθα, λέγει, εἰς τὴν κουζίναν, τὰ ἤβρα ὅλα μαλλιὰ κουβάρια... Ἀκαθαρσία παντοῦ καὶ στὰ πάντα. Ἕνα τηγάνι, πεταμένο κεῖθε-πέρα, κοντὰ στὴν τενεκὲ τῶν σκουπιδιῶν (συγγνώμην), μὲ ἀποτυπώματα τηγανισμένων αὐγῶν ἢ ψαριῶν, μὲ σημεῖα παλαιᾶς δόξης, μοῦ ἔλεγε πολλά, πολλά, ὥστε νὰ ἐννοήσω τὴν φρίκην ποῦ ἔδερνε 'κεῖνο τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ μου. Ὑπεσχέθην στὴν ἀνάγκην αὐτὴν ὅτι θὰ τὴν ἱκανοποίουν. Καὶ τὴν ὑπόσχεσίν μου ταύτην τὴν ἐξεπλήρωσα μὲ ἕνα καλόν, δυνατόν, δουλευτὴν κουζινιέρην.

«Ντανταδὲς συστήματος Ἐδισσων.» (Σελ. 231, στ. β'.)

«Ἔξω στὴν αὐλή, στὸ ἀκόξερο χορτάρι, χρόνια τώρα ἕνα ἄλογο ἰσχνό, ἀπεριποίητο, ἐπρόκαλε τὸν οἶκτον καὶ τὴν φρίκην τῶν διαβατῶν.—Γιὰ δὲς— ἔλεγαν — τὴν ἀπονιὰ τ' ἀφεντικοῦ του. Μήπως κι' αὐτὸ δὲν ἔχει ζωή; Χάθηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς τόσους ἀποκλήρους τῆς μοίρας, νὰ τὸ περιποιῆται, καὶ νὰ ζοῦν εὐχαρίστως δύο ὑπάρξεις κατάδικοι τῆς ζωῆς;— Αὐτὰ τὰ λόγια βρῆκαν ἠχὼ στὴν καρδίαν μου καὶ τὴν ἀνάγκην αὐτήν, ἀνάγκην ἀπὸ τὰς σπουδαιοτέρας, τὴν ἱκανοποίησα μ' ἕναν πτωχὸν δουλευτὴν ἄνθρωπον.

«Δύο ψυχαί, κατάδικαι τῆς ζωῆς, ζοῦσαν τώρα πιὰ εὐτυχέστεραι.

«Ἕνας ἀκόμα ὑπηρέτης διὰ τὸ σκούπισμα καὶ ἐν γένει διὰ τὴν καθαριότητα, καὶ ἡ τάξις ἐβασίλευεν εἰς τὸν κόσμον, ποῦ ἤμην ἐγὼ ὁ ἀρχηγός. Θὰ μ' ἐρωτήσετε, ἴσως: Αὐτοὶ οἱ τρεῖς ἄνθρωποι εἶνε ἀρκετοὶ ὥστε νὰ ἀνταποκρίνωνται εἰς τὰς τόσας ἀπαιτήσεις τοῦ ἀρχοντικοῦ μου;

«Ἐγὼ σᾶς λέγω: Ναί! Βεβαίως! Μῆνες τώρα ἕνα γράμμα πρὸς τοὺς γονεῖς μου ἔμενε σκονισμένο στὸ γραφεῖόν μου, ἀναμένον τὸν ἄνθρωπον ποῦ θὰ τὸ ἐταχυδρόμιζε... Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἤμην ἐγώ!... Καὶ ὁ ὑπηρέτης τῆς τόσον βαρειᾶς...δουλειᾶς ἦτο ἡ μουτσουνάρα μου...

«Σ αὐτὸ καὶ σὲ κάτι ἄλλαις, μικροπρεπεῖς δι' ἰδιαιτέραν ὑπηρεσίαν ἀνάγκας, οὐδεὶς ἄλλος εἶνε ὁ ὑπηρέτης ἢ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Κύριος.

«Αὐτὸ ἔκαμα, διότι ἤμην οἰκοδεσπότης ἢ διὰ τὸ καλύτερον, διότι μοὶ ἐφάνη ὅτι ἤμην τοιοῦτος. Καὶ χωρὶς ἄλλο, αὐτὸ θὰ ἔκαμνα ἐὰν ἤμην καὶ ἀληθής.»

Ὁ *Π. Μ. Βαλδασερίδης* ἔχει σήμερον εἰς τὸ σπίτι του, δηλαδὴ εἰς τὸ σπίτι τοῦ πατέρα του, δύο ὑπηρετρίας, μίαν μαγείρισσαν, καὶ μίαν ἄλλην «χονδρογυναῖκα» διὰ τὰς χονδρὰς ἐργασίας. Ἂν, ὁ μὴ γένοιτο, ἤθελεν ἀποθάνῃ ὁ πατέρας του καὶ ἤθελε γίνῃ αὐτὸς οἰκοδεσπότης, τότε...βλέποντας καὶ κάνοντας. Δηλαδή: ἂν ἐγίνετο ἄξιος διάδοχος τοῦ πατρός του,—τὸ ὁποῖον ἐλπίζει, —θὰ διετήρει τὰς δύο ὑπηρετρίας εἰς τὰς θέσεις των. Ἂν ἀπεναντίας,—τὸ ὁποῖον δὲν πιστεύει,—ὀλιγόστευαν τὰ εἰσοδήματά του, τότε θὰ περιωρίζετο εἰς μίαν. Καὶ ἂν ὑπερέβαλλε τὸν πατέρα του,—καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε ἀδύνατον,—τότε θὰ ἔπαιρνε καὶ μίαν οἰκονόμον.—Ἀλλ' ἡ *Κυκλαμιὰ* αὐτὰ δὲν τὰ κούει! Ἐν πάσῃ περιπτώσει «δὲν θὰ μετέβαλλε διόλου τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπηρετῶν της, αἱ δὲ ἐργασίαι θὰ ἔμενον πάντοτε αἱ ἴδιαι.»

Ἀρκετὰ ἔξυπνη ἡ ἀπάντησις τῆς *Πανακείας*. «Μᾶς βασανίζει—λέγει—καὶ μᾶς ζημιόνει πολὺ ἡ ἀδεξιότης τῶν ὑπηρετῶν μας. Εἰς τὸ σπίτι μας τοὐλάχιστον τώρα, γίνεται κακὸ μεγάλο. Τὸ τί πιάτα, τὸ τί ποτήρια σπάζονται καθημερινῶς, εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ ἄνθρωπος! Ἀφίνω κατὰ μέρος τὰ τζάμια, τὰ κανάτια, τὲς στάμνες, τὰ μαχαιροπήρουνα καὶ τὲς καρέκλες... Ἂν ἤμουν λοιπὸν οἰκοδέσποινα, ξεύρετε τί θὰ ἔκαμνα; Θὰ ἔπαιρνα διὰ μαγείρισσαν μίαν γυναῖκα τοῦ Ἱπποδρομίου, ἀπ' αὐτὲς ποῦ κάμνουν γυμνάσια μὲ πιάτα, μὲ μποτίλιες, μὲ ποτήρια, μὲ μαχαίρια, καὶ τὰ πετοῦν ὅλα μαζὶ ψηλὰ καὶ πάλιν τὰ πιάνουν διαδοχικῶς, χωρὶς νὰ πίπτῃ κανέν. Ἔτσι δὲν θὰ μοῦ ἔσπαζε τὰ πιάτα ἀπὸ ἀδεξιότητα». Ὡραία ἡ ἰδέα σου, *Πανάκεια*, ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἂν θὰ εὑρίσκεται γυναῖκα τοῦ Ἱπποδρομίου ποῦ νὰ ξεύρῃ μαγειρικὴν καὶ νὰ θέλῃ νὰ σὲ ὑπηρετήσῃ ὡς μαγείρισσα.

Τὸ *Ἀριδολούριδο* θὰ εἶχε ἕνα θυρωρόν, καὶ μίαν θαλαμηπόλον, καὶ μίαν μαγείρισσαν καὶ ἕνα... κουτσὸν κηπουρόν. Τὲς δουλειὲς ποῦ θὰ ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὸ χέρι της, θὰ τὲς ἔκαμνε μόνη της σὰν καλὴ νοικοκυρά. Τὸ σπίτι της θὰ ἦτο σὰν ὡρολόγι, θὰ προσδιώριζε διὰ κάθε ἐργασίαν τὴν ὥραν της, καὶ κάθε πρωὶ ὁ κουτσὸς κηπουρὸς θὰ τῆς ἔφερνε φρέσκα φροῦτα καὶ λαχανικά. «Τί ὡραῖα νὰ εἶσαι ἀληθινὰ μιὰ τέτοια σεμνὴ καὶ ταπεινὴ οἰκοδέσποινα!» ἀνακράζει εἰς τὸ τέλος. Ἔ, μὰ ὄχι καὶ τόσω ταπεινή, μὲ τέσσαρας ὑπηρέτας....

«Ἔτσι δὲν θὰ μοῦ ἔσπαζε τὰ πιάτα ἀπὸ ἀδεξιότητα...» (Σελ. 232, στ. β'.)

Ἡ *Φαίδρα* νομίζει ὅτι «χρεωστεῖ πρῶτα-πρῶτα νὰ εἶνε ὑπηρέτρια τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ της διὰ νὰ κατορθώσῃ ποτὲ νὰ τοῦ γίνῃ ἀληθινὴ κυρία.» Πολὺ σωστὴν αὐτό. Ὁπωσδήποτε, ἡ *Φαίδρα* θὰ εἶχε καὶ μίαν μαγείρισσαν «διὰ νὰ ἐξοικονομῇ ὀλίγον καιρὸν διὰ πράγματα ὠφελιμώτερα», τὴν ὁποίαν μαγείρισσαν «θὰ μετεχειρίζετο ὡς πτωχὴν ἀδελφήν της, θὰ τὴν ἀνέτρεφε χριστιανικὰ καὶ ἑλληνικὰ καὶ θὰ τὴν ἐθεωροῦσεν ὡς μέλος τῆς οἰκογενείας της». (Εὖγε, *Φαίδρα!*) Τέλος θὰ εἶχε καὶ ἕνα ὑπηρέτην διὰ τὰ ψώνια, τὸν ὁποῖον ἐνωρὶς θὰ συνήθιζεν εἰς τὴν ἀλήθειαν, τὴν τιμιότητα, καὶ τὴν πειθαρχίαν». (Καὶ πάλιν εὖγε, *Φαίδρα!*)

Ἡ *Γαλανὴ Πατρὶς* θᾶφινε διὰ τὸν ἑαυτόν της τὴν θέσιν τῆς οἰκονόμου, θὰ εἶχε δὲ μίαν θυρωρόν, μίαν θαλαμηπόλον, μίαν μαγείρισσαν, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ ἔδιδε «τὴν ἀνάπαυσιν, κατόπιν τῆς τακτικῆς, ἐσπευσμένης καὶ ἰδιορρύθμου ἐργασίας των.» Πολὺ δίκαιον!

Ὁ *Λιμὴν Χίου* θὰ ἠρκεῖτο εἰς δύο ὑπηρετρίας καὶ ἕνα μικρὸν ὑπηρέτην,

καὶ τοῦτο ἐὰν τοῦ τῷ ἐπέτρεπον τὰ μέσα του. Φυσικά! Νὰ καὶ ἡ *Ξανθὴ Μουσμέ*, ἡ ὁποία ἂν ἦτο πλουσία, θὰ εἶχε θαλαμηπόλον, οἰκονόμον, λαμπρὸν μάγειρον, στράτευμα ἀπὸ μικροὺς παραμαγείρους μὲ ἄσπρους σκούφους «ψηλοὺς σὰν καλιμαύχια», 13 — 14 ὑπηρέτας γιὰ διάφορες δουλειές, ἀμαξᾶν, γκρούμ, ξεχωριστὸν ὑπηρέτην διὰ τὴν ἀγαπημένην της γάταν κτλ, ἐνῷ αὐτὴ θὰ ἐκάθητο ξαπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ θὰ ἐδιάβαζε τὴν Διάπλασιν. Ἂν ἦτο πάλιν πτωχή, ὥστε νὰ μὴ ἔχῃ παρὰ ἕνα μόνο πιάτο, βέβαια δὲν θὰ ἔπερνεν ὑπηρέτριαν, θὰ ἐπροτιμοῦσεν ὅμως νὰ τὸ σπάσῃ παρὰ νὰ τὸ πλύνῃ μόνη της.— Καλὲ μή τὴν πιστεύετε τὴν κατεργαρούλα τὴ *Μουσμέ!* Ἀστειεύεται. Νὰ τί φρόνιμα ποῦ τελειόνει ἡ ἀπάντησίς της: «Τὸ πιὸ βέβαιο ὅμως εἶνε, πῶς ὅταν γίνω οἰκοδέσποινα, θὰ εἶμαι ὅπως τώρα, καὶ τότε θὰ πάρω ὡρισμένως μιὰ καμαριέρα καὶ μιὰ μαγείρισσα καὶ ἕνα ὑπηρέτη, γιὰ τὰ ψώνια, καὶ γιὰ νὰ πηγαίνῃ τὰ παιδιὰ σχολεῖο, ὅπως ἔχει τώρα ἡ μαμμά. Ἐννοεῖς πῶς θὰ γίνω καὶ ἐγὼ καλὴ νοικοκυρά, ἀλλὰ αὐτὰ τώρα σοῦ τὰ γράφω ἔτσι. Μὴ μὲ ξεσυνερισθῆς, σὲ παρακαλῶ.» Ἔννοια σου, μὴ φοβᾶσαι, *Ξανθὴ Μουσμέ*.

«Μίαν ὑπηρέτριαν διὰ νὰ τοὺς ταγίζῃ...» (Σελ. 233, στ. β'.)

Ὁ *Ταπεινὸς Κύριος*, ἄ, αὐτὸς δὲν ἀστειεύεται. Μὲ ὅλην του τὴν ταπεινότητα, θὰ εἶχε στράτευμα ὑπηρετῶν, ἀκόμη καὶ ἱππικόν. Στράτευμα ἐπίσης καὶ ὁ *Δαίμων τῆς Ἐρήμου*, ἀκόμη καὶ ἕνα γελωτοποιὸν διὰ νὰ διασκεδάζῃ! «Ἀπείρους» ὑπηρέτας θὰ εἶχε καὶ τὸ *Μελαγχροινὸ Σμυρνιωτόπουλο*, διὰ νὰ μακαρίζῃ τὸν ἑαυτόν του καὶ νὰ λέγῃ: «Ἐπὶ τέλους εἶμαι εὐτυχής!» (Μὰ ἀλήθεια νὰ πιστεύῃ ὅτι οἱ πολλοὶ ὑπηρέται εἶνε ἡ εὐτυχία;...) «Ἀπειραρίθμους» ὑπηρέτας καὶ τὸ *Ζιζάνιον τῆς Ἐρήμου*, τὸ ὁποῖον θὰ ἐδόξαζε τὸν Θεόν, «ὅτι ἐξεπληρώθη ὁ πόθος του». Καμμιὰ δεκαριὰ καὶ ὁ *Τετραπέρατος Μυτιληνιός*.

Ὅσον διὰ τὴν *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, δύο μόνον ὑπηρετρίας θὰ εἶχε, καὶ αὐτὴ θὰ ἐπέβλεπε τὰς ἐργασίας καὶ θὰ ἐκρατοῦσε σημειώσιν τῶν ἐξόδων ἑκάστης ἡμέρας, σὰν καλὴ νοικοκυρά. Θὰ εἶχεν ὅμως καὶ ἕνα μικρὸν ἀράπην «διὰ τὰς λεγομένας χονδρὰς ἐργασίας καὶ διὰ τὴν ἀγοράν».

Ἡ *Χουριὲτ* θανέθετεν εἰς μίαν ὑπηρέτριάν της τὸ καθῆκον νὰ διασκεδάζῃ τὴν κυρίαν της. Διότι πολλὲς φορὲς στενοχωρεῖται μόνη της «καὶ πρὸ πάντων ὅταν τὴν ὑποχρεόνουν νὰ μαζεύῃ τὰ παιχνίδια της, ποῦ εἶνε σκορπισμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ». Ἔπειτα θανέθετεν εἰς ἄλλην τὴν διεύθυνσιν καὶ ἀπὸ αὐτὴν θὰ ἐζήτει νὰ ὁρίσῃ πόσους ὑπηρέτας θέλει διὰ τὰ ἔργα τῆς οἰκίας (καλὸ κι' αὐτό!) Ἔπειτα προσθέτει: «Ἡμεῖς πολλοὶ δὲν εἴμαστε, καὶ ἂν μοῦ ἐζήτει νὰ γίνῃ καὶ αὐτὴ κυρά, θὰ τὴν ἐδίωχνα καὶ θὰ ἐργαζόμην μόνη μου. Μήπως εἶνε ἐντροπή;» Καλὲ τί λές!..

* * *

Ἂς ἰδῶμεν τώρα καὶ μίαν ὁλόκληρον ἀπάντησιν. Εἶνε τῆς *Παπαρούνας*, καὶ νομίζω ὅτι ἀξίζει τὸν κόπον. «Ἡ ἐπίπλωσις τῆς οἰκίας μου, λέγει, συνίσταται ἀπὸ ὅσῳ τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερα πράγματα, τὸ ὁποῖον δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ εἶνε λίαν καλαισθητική. Ἀφοῦ δὲ τὸ πᾶν εἶνε ἁπλοῦν, ἐννοεῖται ὅτι δὲν χρειάζεται μεγάλη ὑπηρεσία. Ἂν ἡ οἰκονομική μου κατάστασις δὲν ἦτο καλή, θὰ ἠρκούμην εἰς μίαν μόνον ὑπηρέτριαν· ἀλλὰ δὲν συμβαίνει τοῦτο, ὥστε ἔχω δύο. Ἡ μία εἶνε καλὴ μαγείρισσα, μὰ πολὺ καλή· γνωρίζει νὰ κατασκευάζῃ ἔκτακτα φαγητὰ καὶ νὰ ποικίλῃ τὰ γεύματά μου· διότι συχαίνομαι τὴν μονοτονίαν, ὅσον ἀγαπῶ τὰ ὡραῖα πράγματα. Ἡ μαγείρισσά μου λοιπόν, μαζὶ μὲ τὰ εὔγευστα φαγητὰ τῆς ἑλληνικῆς ἢ μᾶλλον τουρκικῆς μαγειρικῆς,—τὸ ἔξοχον ἀρνί, τὸ θαυμάσιον πιλάφι, τὰ ποικίλα κοφτά μας,—μοὶ προσφέρει καὶ προϊόντα γαλλικῆς κατασκευῆς, πουρέδες, ὀμελέττες διαφόρους, ψητὰ ἐκλεκτὰ καὶ ἄλλας παρασκευὰς τοῦ χοιρινοῦ κρέατος, ὡς καὶ τὰ καλύτερα φαγητὰ τῆς ἀγγλικῆς κουζίνας, ἤτοι καλὰ μπιφτέκια κτλ. Ἡ ἄλλη εἶνε καμαριέρα καὶ κάμνει τὰς συνήθεις ἐργασίας, σκουπίσματα, ξεσκονίσματα, σιδέρωμα κτλ. Αὐτὴ ἐπίσης περιποιεῖται τὰ ὡραῖα φυτά, τὰ ὁποῖα στολίζουν ὅλα τὰ δωμάτια, τὰ ποτίζει, τὰ ἀερίζει· ἐγὼ δέ, (διότι δὲν ἐμπιστεύομαι εἰς ἄλλον,) ξεσκονίζω μετ' ἄκρας προσοχῆς τὰ εὔθραυστα φύλλα των καὶ τὰ πλένω μὲ μαλακὸν βρεγμένο ὕφασμα, οὕτως ὥστε νὰ εἶνε κατακάθαρον τὸ γλυκὺ πράσινον χρῶμα των, ἐπὶ τοῦ ὁποίου μὲ τόσην εὐχαρίστησιν ἀναπαύεται τὸ βλέμμα.»— Πολὺ καλό, βλέπετε, τὸ σπιτικὸ τῆς *Παπαρούνας*.

Νὰ τώρα καὶ μερικοὶ κολυτελεῖς ὅσον καὶ παραδοξολόγοι. Ἡ *Κορυφὴ τοῦ Βουνοῦ*, παραδείγματος χάριν, τρελλαίνεται διὰ τοὺς σκύλους. Ὅταν λοιπὸν θὰ ἐγίνετο οἰκοδέσποινα ἀνεξάρτητος, θὰ ἔτρεφεν ἕνα σωρὸ σκύλους, καὶ θὰ εἶχεν ἕνα ὑπηρέτην διὰ νὰ τοὺς βγάζῃ περίπατο μὲ τὸ ἀμαξάκι, καὶ μίαν ὑπηρέτριαν διὰ νὰ τοὺς ταγίζῃ. Διὰ νὰ ἔχῃ λοιπὸν δύο ἀνθρώπους μόνον διὰ τοὺς σκύλους της, φαντάζεσθε σεῖς πόσους θὰ ἔχῃ διὰ τὸν ἑαυτόν της! Αὐτὸ δὲν λέγεται πλέον σπατάλη, ἀλλὰ καταστροφή.

«Περίπα.ο μὲ τὸ ἀμαξάκι...» (Σελ. 233 στ. β'.)

Ἡ *Ἰὼ* πάλιν φαντάζεται ἄλλα τῶν ἀλλῶν: Ἕνα πελεκάνον θὰ τὸν ἐχρησιμοποιοῦσεν ὡς ἀμαξάκι τῆς μπεμπέκας, (ἂν θὰ εἶχε μπεμπέκαν τότε ποῦ θὰ ἐγίνετο ἀνεξάρτητος οἰκοδέσποινα), τὸ ὁποῖον ἀμαξάκι θὰ ἔσερνεν ἕνας μικρὸς Κινέζος ἀπὸ τὴν μύτην μὲ μεταξωτὴν κορδέλαν! Ἡ Ἰώ, βλέπετε, ἀμφιβάλλει ἂν θὰ εἶχε μπεμπέκαν. Ἀλλ' ἐγὼ λέγω ὅτι μᾶλλον ἔπρεπε νὰ μὴ ἀμφιβάλλῃ ἂν θὰ εὕρισκε τόσον εὔκολα πελεκάνον καὶ Κινέζον. Ἐδῶ τουλάχιστον εἰς τὰς Ἀθήνας χιλιάδες «ἀνεξάρτητοι οἰκοδέσποιναι» ἔχουν μικρὰ παιδιὰ δι' ἀμαξάκια· μίαν ὅμως μόνον εἶδα νὰ ἔχῃ Κινέζαν ντανταῖν, πελεκάνον δὲ καμμίαν!

Τί φαντάζονται αὐτὰ τὰ παιδιά! Ἀλλ' ἂς ἀφίσωμεν δι' ἀργότερα τοὺς ἄλλους φαντασιοκόπους, καὶ ἂς ἰδῶμεν μερικοὺς ἀπὸ τοὺς θετικωτέρους.

Νὰ ἡ *Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος*,—διόλου μελαγχολικὴ καὶ πολὺ ὀλίγον ὀνειροπόλος,—ἡ ὁποία φρονεῖ φρονιμώτατα ὅτι ἡ οἰκοδέσποινα πρέπει νὰ εἶνε «ὁ ἀστὴρ τῆς οἰκογενείας», ἐλεεινολογεῖ δὲ τὸ σπίτι ποῦ κυβερνᾶται μόνον ἀπὸ ὑπηρέτριες. Διὰ τοῦτο δύο μόνον θὰ εἶχε· μίαν δι' ὅλας τὰς ἐργασίας, καὶ ἄλλην μίαν μικροτέραν ὡς βοηθὸν τῆς πρώτης, καὶ ἰδιαιτέρως διὰ τὸν ἀνθῶνά της, ὁ ὁποῖος τότε θὰ ἦτο τέλειος. «Θὰ τὸν ἐπεριποιούμεθα μαζί, λέγει, καὶ ἔτσι θὰ μετέδιδα τὴν ἰδέαν τοῦ καλοῦ καὶ τῆς λατρείας τῆς φύσεως στὴν ἀμαθῆ καὶ ἀφελῆ παρθενικήν της ψυχήν.» Λαμπρά!

Ὁ *Λάτρης τῆς Πατρίδος* θὰ ἐμοιράζετο τὰς ἐργασίας, τὰς φροντίδας καὶ τὰς εὐθύνας μὲ τὴν γυναῖκά του, θὰ εἶχε δὲ μόνον μίαν ὑπηρέτριαν καὶ ἕνα ὑπηρέτην,—Ἡ *Ἀθάνατος Ἑλλὰς* μὲ μίαν μαγείρισσαν, μίαν καμαριέραν καὶ μίαν ἡλικιωμένην γυναῖκα διὰ τὰ παιδιά, θὰ διετήρει τὸ σπίτι της ἐν τάξει, «καθαρὸ καθαρὸ καὶ κομψό, θὰ τῆς ἔμενε δὲ καιρὸς διὰ τὰς κοινωνικὰς ὑποχρεώσεις, ἀκόμη καὶ διὰ μουσικήν, ἀνάγνωσιν καὶ ἄλλας ἀσχολίας.» Αὐτὸ εἶνε βέβαια τὸ κυριώτερον. Ἂν ἀναθέτωμεν τὰς ταπεινοτέρας ἐργασίας εἰς μισθωτοὺς ἀνθρώπους, τὸ κάμνομεν,— *πρέπει* τουλάχιστον νὰ τὸ κάμνωμεν,—ὄχι διότι ἡ ἐργασία εἶνε ἐντροπή, ἀλλὰ διὰ νὰ ἔχωμεν καιρὸν νὰ καταγινώμεθα εἰς ἄλλας εὐγενεστέρας ἀσχολίας.

Ἡ *Παλλὰς* ἀπαντᾶ τὰ ἑξῆς μετριόφρονα καὶ ὡραῖα: «Εἰς τὸ σπίτι μας μὲ λέγουν τεμπέλα, ἐπειδὴ δὲν φροντίζω

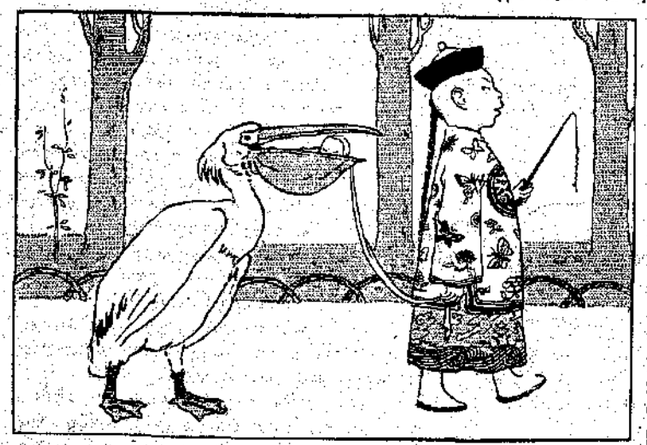

«Πελεκάνον καὶ Κινέζον...» (Σελ. 233, στ. β'.)

γιὰ τὸ νοικοκυριό. Ἀλλ' ἔχω ἀδελφὴν μεγαλειτέραν, ἡ ὁποία ἔχει τὴν φήμην τῆς νοικοκυρᾶς καὶ φροντίζει δι' ὅλα. Ὅταν τῆς λέγω νὰ μ' ἀφίσῃ μιὰ μέρα νὰ κάνω τὸ τσαΐ, ἢ τίποτε ἄλλο, μοῦ λέγει πῶς δὲν ξέρω, ἢ ἂν μ' ἀφίσῃ, θὰ μοῦ δώσῃ τόσες συμβουλὲς καὶ τόσες παραγγελίες, ποῦ δὲν θὰ ἔχῃ ἡ ἐργασία μου καμμίαν ἀξίαν. Δι' αὐτὸ δὲν ἀναπαυόμαι καὶ λέγω, ὅτι τότε μόνον θὰ εἶμαι καλὴ νοικοκυρά, ἅμα θὰ ἔχω ὅλην τὴν διεύθυνσιν ἀπάνω μου. Ὅλοι ὅμως νομίζουν ὅτι ἀπὸ τεμπελιά μου τὸ κάνω, καὶ ἅμα εἶδαν τὴν ἐρώτησίν σου, ἐγελοῦσαν καὶ μοῦ ἔλεγαν: «νὰ ἰδοῦμε τί θ' ἀπαντήσῃς ἐσύ!»—Ἐγώ, λοιπὸν Διάπλασίς μου, ἐὰν εἶχα δικό μου νοικοκυριό, θὰ εἶχα μίαν ὑπηρέτριαν, τὸ πολὺ δύο, διότι συμφωνῶ μὲ τὴν παροιμίαν «ἔπου λαλοῦν πολλοὶ κοκόροι ἀργεῖ νὰ ξημερώσῃ», καὶ διότι μ' ἀρέσει νὰ κάνω τὶς δουλειές μου μόνη μου (καὶ ἂς ἀντιλέγουν οἱ οἰκεῖοι μου), μὲ μόνον ὀλίγην βοήθειαν. Ἔπειτα δὲν μ' ἀρέσουν ἡ *φανταστοπληξίες*. Θὰ προτιμοῦσα, ἂν ἤμουν πλουσία, νὰ μεταχειρισθῶ τὰ χρήματά μου καταλληλότερα παρὰ νὰ τροφοδοτῶ ἕνα σωρὸν ὑπηρέτας, χάριν ἐπιδείξεως. Τὴν ἀπάντησίν μου δὲν ἔδειξα εἰς κανένα ἀλλ' ἄφισα νὰ ἰδῶ ἂν θὰ εἶσαι πιὸ ἐπιεικὴς ἐσὺ ἀπὸ τοὺς ἄλλους.» Μὰ ἐννοεῖται ὅτι εἶμαι!

Ἡ *Λεσβιακὴ Αὔρα*, ἂν ἦτο οἰκοδέσποινα, θὰ ἐπροσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπον νὰ περάσῃ χωρὶς ὑπηρέτας καὶ νὰ κάμνῃ τὰς ἐργασίας μόνη της, καὶ διὰ λόγους ὑγείας καὶ διὰ λόγους οἰκονομίας· τὰ δὲ λεπτὰ τὰ ὁποῖα θὰ ἐξοικονομοῦσεν οὕτω θὰ διέθετε διὰ φιλανθρωπικοὺς σκοπούς, (θὰ ἐπλήρωνε π. χ. τὰ δίδακτρα κανενὸς πτωχοῦ παιδιοῦ, θὰ τοῦ ἀγόραζε βιβλία, θὰ τὸ ἐνέγραφεν εἰς τὴν Διάπλασιν κτλ.) Μόνον ἕνα μικρὸν ὑπηρέτην θὰ εἶχε διὰ νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τὰς ἐπιστολάς της, νὰ τῆς φέρνῃ τὴν ἀγαπητήν της Διάπλασιν καὶ νὰ τῆς ψωνίζῃ εἰς τὴν ἀγοράν. —Σύμφωνη καὶ ἡ *Κόκκινη Γραβάτα*, νομίζει ὅτι ἡ μεγάλη ὑπηρεσία εἰς ἕνα σπίτι δὲν τιμᾷ τὴν οἰκοδέσποιναν, διότι τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι δὲν εἶνε ἱκανὴ διὰ τὴν παραμικρὰν ἐργασίαν. «Ἡμεῖς—ἐξακολουθεῖ,—στὸ σπίτι εἴμεθα δύο κορίτσια, καὶ ἡ θεία μου, γινόμεθα τρεῖς, καὶ ἔχουμε μόνο μία μικρὰ ὑπηρέτρια διὰ τὶς βαρειὲς ἐργασίες· τὶς περισσότερες ὅμως τὶς κάμνομεν ἡμεῖς.» Εὖγε νοικοκυροῦλές μου! —Καὶ τὸ *Ὄνειρον τῆς Κύπρου* ἐπίσης ἀπαντᾷ λακωνικῶς: «Ἂν ἤμουν οἰκοδεσπότης, θὰ ἐφρόντιζα νὰ κατοστήσω τὸν οἶκόν μου τοσοῦτον *αὐτάρκη*, ὥστε νὰ μὴν ἔχῃ ἀνάγκην τῆς ὑπηρεσίας οἱουδήποτε.»—Τὸ ἴδιον, ἀλλὰ μὲ σαφέστερα λόγια, ἀκανᾷ ἡ *Δεινοπαθουμένη Ἑλλάς*: «Θὰ ἐφρόντιζα, λέγει, νὰ δημιουργῶ ὀλιγωτέρας ἀνάγκας τοῦ βίου μου διὰ νὰ ἐξυπηρετῶ μόνος τὸν ἑαυτόν μου καὶ νὰ μὴν ἔχω ἀνάγκην ὑπηρετῶν.»—Ὁ *Λεσβῶναξ* λέγει: «Ἐγώ, ἂν ἤμην οἰκοδεσπότης, θὰ ἐπεθύμουν μὲν νὰ ἤμην εἰς θέσιν νὰ προσλαμβάνω πολλοὺς ὑπηρέτας· πρὸς μεγαλειτέραν μου ἡσυχίαν ὅμως θὰ ἐγύμναζα τὸν ἑαυτόν μου εἰς ὅλας τὰς ἐργασίας, ὥστε νὰ μὴν ἔχω ἀνάγκην κανενός. Ὡς λέγει καὶ μία παροιμία: Ὁ λύκος ἔχει τὸ σβέρκο του χοντρό, διότι κάμνει τὴ δουλειά του μόνος.»—Τέλος ἡ *Ροδοπαία Ἑλληνοπούλα*, ὡς ἑλληνοπρεπῶς ἀνατραφεῖσα ἑλληνὶς οἰκοδέσποινα, δὲν θὰ εἶχεν ἀνάγκην οὐδεμιᾶς ὑπηρεσίας.

* * *

Ἂς ἴδωμεν τώρα τὴν ἀπάντησιν τοῦ *Ἀφρόκριτου*, ἡ ὁποία καὶ περισσότερον ἔξυπνη καὶ καλογραμμένη μοῦ φαίνεται, καὶ περισσότερον εἰλικρινής: «Ζῶ μόνη ἐδῶ-κάτω στὸ μικρὸ νησάκι μου. Δὲν ἔχω ἐδῶ οὔτε μαμμᾶ, οὔτε μπαμπᾶ, οὔτε κανένα 'στὸ κεφάλι μου. Εἶμαι λοιπὸν 'στὸ σπίτι μου ἡ *νοικοκυρά*. Ὥστε νομίζω ὅτι μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαριθμήσω τὸ νῦν προσωπικὸν τοῦ σπιτιοῦ μου. Σὲ μιὰ γωνιά, προφυλαγμένη ἀπὸ κρύο καὶ ἀπὸ ράτι βέβηλο, ἔχω τοποθετήσει τὸν μουσικόν μου. Εἶμαι, ἀλήθεια, λιγάκι σκληρή, γιατὶ δὲν τοῦ ἐπιτρέπω ποτὲ τὴν ἔξοδον, ἀλλ' εἶνε ἀπὸ κείνους ποῦ μόλις ἐξέλθουν, ξεμυαλίζονται καὶ δὲν γυρίζουν πιά. Κι' ὅταν ἀρχίζῃ νὰ τραγουδῇ τὰ τρελλὰ τραγούδια του μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή τοῦ, τότε—ὤ! τότε—σὲ βεβαιῶ—οὔτε ὁ Δουδοβίκος 14ος μπροστὰ 'στὸ σωρὸ τῶν μουσικῶν του, δὲν θὰ ἦτο πιὸ εὐτυχὴς καὶ πιὸ ὑπερήφανος, ἀπ' ὅσον εἶμαι ἐγὼ 'μπρὸς 'στὸ κανταρινάκι μου. Ὕστερα, ἔχω μιὰ μικρὴ δουλίτσα—Λιλίκα τὴν λέω—ποῦ ἔχει ἀναλάβει—χωρὶς μάλιστα νὰ λάβω κἂν τὸ κόπο νὰ τῆς τὸ ἀναθέσω—νὰ ἐμποδίζῃ τὴν εἴσοδον εἰς κάθε ὀχληρὸν ἐπισκέπτην. Εἶνε, οὕτως εἰπεῖν, ὁ θυρωρός μου . . . . εἰς τὶς ποντικότρυπες ! ! ! Ἔχω ἀκόμη ἕνα σγουρόμαλλο Ἀράπη—τὸν Ἕκτορα—πιστὸν ἀληθινὰ ὑπηρετᾶκο, ποῦ τοῦ περνῶ πάντα 'στὸ λαιμὸ τὸ τσαντάκι τοῦ ἐργοχείρου μου, 'σὰν πηγαίνω 'σὲ καμμιὰ φίλη μου. Εἶνε, τρόπον τινά, ὁ ἀπαραίτητος συνοδεύων ὑπηρέτης, ὁ κρατῶν ὑπὸ μάλης τὰ παραπαίτητα βιβλία τῆς μουσικῆς! Ὅλο τὸν κόσμο νὰ γύριζα δὲν θἄβρισκα πιὸ καταλλήλους ἀπ' τοὺς δυὸ μαγείρους μου. Ποτὲ δὲν μὲ δυσηρέστησαν εἰς τίποτα! Γιὰ νὰ πεισθῇς δὲ περὶ τῆς ἀξίας ταύτης τῶν δύο χειρῶν μου, σὲ προσκαλῶ τὴν Κυριακὴν εἰς γεῦμα! Τέλος εἰς μίαν κόρην 15 χρονῶν ἔχω ἀναθέσει ὅλες τὲς λοιπὲς τοῦ ἀρχοντικοῦ μου δουλειές. Τώρα θὰ μοῦ εἰπῇς: «Μὰ ἂν εἶχες σπίτι μεγάλο; ἂν εἶχες οἰκογένειαν;» Ἔ! τότε θὰ προσέθετα εἰς τὸ νῦν προσωπικὸν καὶ μίαν μεγάλην ὑπηρέτριαν, ὅσον πλοῦτον καὶ ἂν ὑποτεθῇ πῶς θὰ εἶχα, γιατὶ εἶμαι τῆς γνώμης, Διάπλασίς μου,—παράξενη ἀλήθεια ποῦ εἶμαι!—πῶς ὅσο πιὸ πολλὴ *ὑπηρεσία* ἔχει μιὰ οἰκοδέσποινα, τόσο πιὸ πολὺς καιρὸς ἐλεύθερος τῆς μένει καὶ τόσο περισσότερον ἀσχολεῖται 'στὸ

λοῦσο καὶ 'στὰ ἔξω· ὅσο δὲ ὀλιγώτερον φροντίζει γιὰ τὸ σπίτι της καὶ γιὰ τὸ νοικοκυριό της, τόσο περισσότερον ἀλλοίμονον 'στὴν ἄτυχη Πατρίδα μας, ποῦ ἔχει μεγάλη ἀνάγκη—γιατὶ ἔχει καὶ μεγάλη ἐλλειψι—ἀπὸ μυαλὰ νοικοκυρεμένα, ἀπὸ μητέρες νοικοκυράδες!»

Δὲν πηγαίνει παρακάτω καὶ ἡ ἀπάντησις τῆς *Ζιλχὰ Χανούμ*. Διαβάστε την, σᾶς παρακαλῶ, γιατὶ ἀξίζει: «Τί ὡραῖο τὸ σπιτάκι τῆς κυρίας Ἑλένης! λάμπει ἀπὸ τὴν πάστρα· ὅ,τι ὥρα καὶ ἂν ὑπάγῃ κανεὶς δὲν θὰ εὕρῃ τὴν παραμικρὰ ἀκαταστασία. Καὶ τὰ παιδάκια της, τί τακτικά, τί καθαρά! σοῦρχεται νὰ τὰ φιλήσῃς.

«Προχθὲς ἐπῆγα νὰ τὴν ἰδῶ· ἐκαθάριζε πατάτες γιὰ τὸ βραδυνὸ φαγητό. Μὰ γιατί, κυρία Ἑλένη, τῆς λέγω, δὲν πέρνετε κανένα κορίτσι; τοὐλάχιστον νὰ σᾶς βοηθᾷ στὶς χονδροδουλειές.—Νὰ πάρω ὑπηρέτρια, μοῦ λέγει, ποτέ! Δὲν ξεύρετε τί ἐτράβηξα τόσον καιρὸν μὲ αὐτές· ἀπὸ τότε ποῦ εἶμαι μόνη ἠῦρα τὴν ἡσυχία μου. Τὸ σπίτι μου εἶνε τακτικό, ἡ δουλειές τελειώνουν στὴν ὥρα των, καὶ λείπουν ἡ γρύνιες καὶ ἡ φωνές. Μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα φέρνω μιὰ παραδουλεύτρα καὶ μοῦ παστρεύει, αὐτὸ εἶνε ὅλο.

«—Τοὐλάχιστον μιὰ ντανὰ γιὰ τὰ παιδιὰ σᾶς, χρειάζεται· θὰ σᾶς δίδουν κόπον τώρα ποῦ εἶνε μικρά, ἐτόλμησα νὰ τῆς εἴπω μὲ κάποιο δισταγμὸ αὐτὴ τὴ φορά.—Καθόλου, ἀγαπητή μου, λέγει ἡ κυρία Ἑλένη, κοπιάζω ὀλίγον, εἶνε ἀλήθεια, ἀλλὰ προτιμῶ τὸν κόπον παρὰ νὰ ἐμπιστευθῶ τὰ παιδιά μου σὲ γυναῖκες ἀπαίδευτες, προληπτικές, ποῦ ὁ Θεὸς ξεύρει πῶς θὰ τὰ ἀναθρέψουν. Ἡ βάσις τῆς ἀνατροφῆς εἶνε τὸ πᾶν, καὶ τὴν βάσιν θὰ τὴν βάλῃ ἡ μητέρα, ὄχι ἡ ντανὰ μὲ τὰ ἀνόητα παραμύθια της.

«Ἐχαιρέτησα τὴν καλή μου φίλην καὶ ἔφυγα συλλογισμένη. Ἀρά γε μήπως μοῦ ἔδωκε τὸ μυστικὸν τῆς οἰκογενειακῆς εἰρήνης, καὶ δὲν θὰ ἔκαμνα καλά, οἰκοδέσποινα καὶ ἐγώ, νὰ δοκιμάσω τὴν δύναμίν του; Τί λὲς καὶ σύ;»—Λέγω, *Ζιλχὰ Χανούμ*, νὰ δοκιμάσῃς...

Ἴσως, ὡς σκέψις, ὡραιοτέρα καὶ ἀπὸ τὰς δύο, εἶνε ἡ ἀπάντησις αὐτὴ τῆς *Φυσιολάτριδος*: «Ὁ λύκος εἰς ἐκείνους ποῦ τὸν ἠρώτησαν γιατὶ ἔχει χονδρὸ λαιμό, ἀπήντησε: «Γιατὶ κάμνω τὴ δουλειὰ μόνος μου».

«Μία σοφὴ τοῦ παπποῦ μου παροιμία λέγει: «Τὸν ξένο μέσ' στὸ σπῆτι σου γιὰ μαρτυρία τὸν ἔχεις». Ἔπειτα ἀπ' ὅλ' αὐτὰ σκέπτεται πλέον κανεὶς ἂν πρέπῃ νὰ ἔχῃ ὑπηρέτας ἢ ὄχι.

«Εὐτυχεῖς, χίλιες φορὲς μάλιστα, ὅσοι δύνανται νὰ τοὺς ἀποφεύγουν. Τοῦτο ὅμως μὲ τὸν σημερινὸν βίον, μὲ τοὺς σημερινοὺς ἀνθρώπους καὶ ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας τῆς ζωῆς, εἶνε σχεδὸν ἀδύνατον. Εἶνε ὅμως ζωὴ αὐτή; Ὀφείλει ἀρά γε νὰ ὀνομάζεται οἰκοδέσποινα ἡ κυρία ἐκείνη ποῦ ἔχει τὴν παιδαγωγόν της, τὴν καμαριέραν της, τὴν μαγείρισσάν της, καὶ δύο τρεῖς ἄλλας...κοινὰς ὑπηρετρίας; Τί μένει τότε γιὰ 'κείνην; Μόνον τὄνομα;

«Ἄγλυκη καὶ ἄχαρις ἀληθινὰ ζωή. Νὰ ἔχῃ κανεὶς οἰκογένειαν καὶ νὰ μὴν τὴν χαίρεται. Νὰ μὴν αἰσθάνεται τίποτε ἀπ' τὴν γλυκύτητα ποῦ τὴν περιβάλλει, ἀπὸ τὰ θέλγητρα ποῦ κρύπτει. Καὶ μόνον αὐτά; καὶ μόνον... Ὅσῳ περισσοτέραν ὑπηρεσίαν ἔχει τις, τόσῳ μονότονος καὶ ἀφόρητος εἶνε ὁ βίος. Πόσες δὲ χαρές, ποίαν γλυκύτητα καὶ ποίας ποικιλίας ἔχει ἡ ζωὴ τῆς ὄνομα καὶ πρᾶγμα οἰκοδεσποίνης, ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ὁποίας ὅλα σχεδὸν περνοῦν...

«Δι' αὐτὸ λοιπὸν οὔτε ν' ἀναφέρῃ τις τοὺς ὑπηρέτας, πολὺ ὀλιγώτερον νὰ σκέπτεται ποίαν ἐργασίαν θ' ἀνέθετε εἰς καθένα των. Τοὐναντίον λυπηρὰ πρέπει νὰ εἶνε ἡ σκέψις, ὅτι εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν δύσκολον νὰ ζήσῃ τις ἄνευ αὐτῶν.»

Ἡ *Ἀργυρᾶ Πρύμνη* συμπεραίνει ὡς ἑξῆς: «Ποτέ, ὅσον χρῆμα καὶ ἂν ἀποκτήσω, δὲν θὰ μεμνηθῶ μερικοὺς ἀνοήτους καὶ οὐχὶ πολὺ πλουσίους, τῶν ὁποίων ἡ ὑπηρεσία ἀποτελεῖται ἀπὸ 4—5 πρόσωπα, καὶ οἱ ὁποῖοι προτιμοῦν πολλάκις νὰ μὴ πληρώνουν τὸν κόπον τῶν δυστυχῶν ὑπηρετῶν, παρὰ νὰ τοὺς ὀλιγοστεύσουν. Φρικτὸν δὲ εἶνε ὅταν τοῦτο συμβαίνῃ εἰς οἰκογένειαν ἔχουσαν κορίτσια. Δυστυχῶς πολλὰ κορίτσια θεωροῦν προσβολὴν νὰ λέγουν ὅτι καταγίνονται εἰς οἰκιακὰς ἐργασίας, ἀρέσκονται δὲ νὰ λέγουν ὅτι οὔτε κἂν γνωρίζουν ἀπὸ νοικοκυρωσύνην. Ἐὰν ἐγνώριζον πόσον κακοσυσταίνουν τὸν ἑαυτόν των, ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἔλεγαν.» Εἶμαι σύμφωνος!

Ὁ *Ναστραδδὶν Χόντζας* θὰ εἶχε μὲν πολλοὺς ὑπηρέτας, ἀλλὰ θὰ τοὺς μετεχειρίζετο μὲ καλωσύνην καὶ μὲ δικαιοσύνην. «Τοῦτο, λέγει, θὰ τοὺς κάμνῃ καλλιτέρους, ἡ καρδιά των θὰ γίνεται ὅλο ἀγάπη διὰ τὸν κύριόν των, καὶ ἡ ἀγάπη αὐτὴ θὰ μὲ κάμνῃ πολὺ εὐτυχῆ, καὶ θὰ αἰσθάνωμαι τόσην εὐγνωμοσύνην 'ς αὐτούς, ὅσον κ' ἐκεῖνοι 'ς ἐμένα».—Ὁμόδοξος καὶ ἡ *Ἑλληνικὴ Δόξα*, θὰ εἶχε δύο ὑπηρέτας, θηλαδὴ ἕνα ὑπηρέτην καὶ μίαν ὑπηρέτριαν, διότι παρετήρησε ὅτι ὅταν εἶνε δύο τοῦ αὐτοῦ φύλου, μαλώνουν καὶ παραμελοῦν τὰ καθήκοντά των. Εἰς τὸ τέλος δὲ θὰ τοὺς ἐπάντρευε μαζί, καὶ τοιουτοτρόπως θὰ ἐφαίνετο καὶ φιλάνθρωπος. Μπράβο της!—Ἡ *Αἰγυπτία Βασιλόπαις* δὲν θὰ εἶχε παρὰ μίαν μόνον ὑπηρέτριαν διὰ τὰς χονδρὰς ἐργασίας, τὰς δὲ λοιπὰς θὰ ἔκαμναν αὐτὴ καὶ...ὁ οἰκοδεσπότης. Διότι ἡ *Αἰγυπτία Βασιλόπαις* ἔχει τὴν ἰδέαν ὅτι καὶ ὁ ἄνδρας πρέπει νὰ ἐργάζεται εἰς τὸ σπίτι, καὶ νὰ μαγειρεύῃ ἀκόμη ἐν ἀνάγκῃ...

«Μαλλιὰ κουβάρια θὰ γίνοντο...» (Σελ. 335 στ. β'.)

Ἂς εἶνε! δὲν πιστεύω νὰ τὰ λέγῃ αὐτὸ σοβαρά· θέλει νὰ στειευθῇ κατὰ τὴν συνήθειάν της.—Ἡ *Ἠλιακὴ Ἀκτὶς* θὰ εἶχε δύο μόνον ὑπηρέτας, ἀλλὰ τί νομίζετε; δύο . . . δύο πιθήκους. Θὰ τοὺς ἐξημέρονε μὲ τὸ ξύλο καὶ μὲ διαφόρους ἄλλους τρόπους, καὶ θὰ τοὺς ἔκαμνε τὸν ἕνα σερβιτόρον καὶ τὸν ἄλλον καμαριέρην. Θὰ ἦσαν, λέγει, πολὺ καλλίτεροι ἀπὸ μερικοὺς ἀνθρωπινούς... Τὸ πιστεύω. Ἀλλὰ ποῖος θὰ ἐμαγείρευε; Ἡ *Ἠλιακὴ Ἀκτὶς* θὰ ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ ἔχῃ καὶ μίαν μαγείρισσαν. Φανταστῆτε δὲ τί ὡραῖα ποῦ θὰ ἔζοῦσαν οἱ δύο των: ἡ μαγείρισσα καὶ ὁ πίθηκος σερβιτόρος. Μαλλιὰ κουβάρια θὰ γίνοντο!—Ἀμὲ ἡ *Λευκὴ Καμέλια* ποῦ θὰ ἤθελεν ὡς ἀμαξᾶν ἕνα μικρὸν Ἐρυθρόδερμον καὶ ποῦ θὰ ἔβαζε στὸ ἁμαξάκι της... σπρουθοκαμήλους; Ἄλλοι παραδοξολόγοι μᾶς ἠῦραν!

Ὁ *Ἐλεύθερος Ἕλλην* μᾶς περιγράφει ἐμμέτρως τί τραβᾷ

μὲ τοὺς ὑπηρέτας (τοὺς ὁποίους δὲν ἔχει) ἕως ὅτου τοὺς διώχνει ὅλους, καὶ ἑτοιμάζεται νὰ πάρῃ ἄλλους. (Ἅμα τοὺς πάρῃ, ἂς μᾶς τὸ γράψῃ, ἀλλὰ πεζὰ αὐτὴν τὴν φοράν, διότι τοὺς στίχους δὲν τοὺς πολυκαταφέρνει).—Ἡ *Πνοὴ Ψυχοραγοῦντος Ἀγγέλου* ἂν ἦτο πλουσία οἰκοδέσποινα, θὰ εἶχε πολλοὺς ὑπηρέτας, ἀλλ' ὄχι τόσον διὰ νὰ τὴν ὑπηρετοῦν, ὅσον διὰ νὰ τοὺς περιποιῆται αὐτὴ νὰ τοὺς τρέφῃ, νὰ τοὺς ἐνδύῃ, νὰ τοὺς ἔχῃ σὰν παιδιά της καὶ νὰ τοὺς κάμῃ καλοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν κοινωνίαν. Ὡραία ἰδέα, καὶ θὰ ἠὐχόμην νὰ πλουτίσῃ μίαν ἡμέραν ἡ φίλη μας αὐτή, ἂν καὶ ἠξεύρω ὅτι ἂν ἐπλούτιζε, δὲν θὰ τὸ ἔκαμνε!—Ὁ *Δ. Ἀποστόλοβιτς* θὰ εἶχε τόσους ὑπηρέτας ὅσους θὰ τῷ ἐπέτρεπον τὰ οἰκονομικά του καὶ ὅσους θὰ τῷ ἐχρειάζοντο διὰ τὰς ἀνάγκας του· (μ' ἂν δὲν ἀπατῶμαι, αὐτὸ κάμνουν ὅλοι· μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι μερικοὶ πλούσιοι νομίζουν ὅτι ἔχουν πολλὰς ἀνάγκας).—Τὸ *Φιλὶ τῆς Μάνας* θὰ εἶχεν ὡς δέκα ὑπηρέτας διὰ διαφόρους ὑπηρεσίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἕνα ἀποκλειστικῶς διὰ νὰ τοῦ φέρνῃ ἀπὸ τὸ Ταχυδρομεῖον τὴν Διάπλασιν.—Καὶ ὡς διὰ νὰ τὸν ἀντικρούσῃ, τὸ *Δοξασμένο Εἰκοσιένα* λέγει: «Ναί, καλὸν θὰ ἦτο νὰ εἴχαμεν ὑπηρέτας καὶ ὑπηρετρίας δι' ὅλας τὰς ἀνάγκας μας καὶ δι' αὐτὰς τὰς ἐλαχίστας, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον καὶ πολυδάπανον — ὃ καὶ κυριώτερον — καὶ λίαν ἐπιβλαβὲς καὶ εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὰ τέκνα μας (ἐὰν εἴχομεν) θὰ ἦτο· διότι τότε θὰ εἴμεθα πτώματα, κρέατα καὶ ὀστᾶ ἄνευ ἀξίας». Καὶ ὑπενθυμίζει καὶ αὐτὸς τὴν παροιμίαν τοῦ λύκου ποῦ ἔχει χονδρὸ σβέρκο.

Ἰδοὺ τώρα καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ *Ὑπερασπιστοῦ τοῦ Ἔθνους*, ἡ ὁποία ἔμεινε τελευταία, ὄχι ὡς ἡ ὡραιοτέρα, ἀλλ' ὡς ἡ ἀστειοτέρα: «Ἂς ὑποθέσωμεν κατὰ πρῶτον—λέγει,—ὅτι εἶμαι οἰκοδεσπότης· Ἐπειδὴ τὸν μὲν χειμῶνα εἶμαι πολὺ κρυολόγος, (ἀχ τὴν ὥραν πρὸ πάντων ποῦ ξεντύνομαι νὰ κοιμηθῶ!!!) θὰ εἶχον ἕνα ὑπηρέτην, εἰς τὸν ὁποῖον θ' ἀνέθετον καθ' ἑκάστην ἑσπέραν, δεκάλεπτον κατάκλισίν του εἰς τὴν κλίνην μου, ἡμίσειαν ὥραν πρὸ τῆς ἰδικῆς μου πρὸς θέρμανσιν τῆς θέσεώς μου. Τὸ δὲ θέρος, ἐπειδὴ ὡς ἐκ τῆς πολυσαρκίας ὑποφέρω πολύ, θὰ εἶχον ἕνα ὑπηρέτην, εἰς τὸν ὁποῖον θ' ἀνέθετον τὴν μὲν ἡμέραν τὸν ἀερισμόν μου δι' ἑνὸς μεγάλου φυσεροῦ, τὴν δὲ νύκτα τὴν σύλληψιν τῶν ἐνοχλητικῶν ζωϋφίων (ψύλλων, κοργιῶν κτλ.), διότι στερούμενος εὐκινησίας ἀδυνατῶ νὰ πράξω τοῦτο (καὶ πρὸ πάντων ὅταν νυστάζω!!!) Τὸ ὅλον λοιπὸν θὰ εἶχον 2 ὑπηρέτας, μὲ μόνην τὴν ἐξῆς διαφοράν: Ὁ μὲν ὑπηρέτης τοῦ θέρους νὰ ἐκτελῇ τὰς λοιπὰς οἰκιακὰς ἐργασίας κατὰ τὸν χειμῶνα, ὁ δὲ τοῦ χειμῶνος, κατὰ τὸ θέρος. Δὲν θὰ διετήρουν οὕτω λαμπρὰν οἰκιακὴν ἁρμονίαν;»

Κ' ἐδῶ τελειόνουν αἱ ἀπαντήσεις. Τὰς ἀνέφερα ὅλας χωρὶς νὰ παραλείψω καμμίαν. Ἐλπίζω ὅτι δὲν ἔχετε κανὲν παράπονον ἀπὸ τὸν φίλον σας Ἀζαρίαν. Ὅσον διὰ τὰ βραβεῖα, ἔ, αὐτὰ καθὼς ξεύρετε, τἀπονέμει πάντοτε ἡ κυρία Διάπλασις, διὰ τὴν κρίσιν τῆς ὁποίας καὶ τὴν δικαιοσύνην κανεὶς βέβαια δὲν ἀμφιβάλλει.

«Ἕνα μικρὸν Ἐρυθρόδερμον...» (Σελ. 335 στ. β'.)

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀηρόκρινο* [15ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ζιλχὰ Χανούμ* [12ε].—*Φυσιολάτρις* [12ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Παλλάς* [10ε].—*Ξανθὴ Μουσμὲ* [9ε].—*Παπαρούνα* [8ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5ε] εἰς ἕκαστον:) *Ὑπερασπιστὴς τοῦ Ἔθνους*.—*Λόφος τοῦ Γάνου*.—*Πονεμένος Διαβάτης*.—*Παράκεια*.—*Ἀθάνατος Ἑλλάς*.—*Δεσβιακὴ Ἀδρα*.—*Ἀργυρᾶ Πρύμνη*.—*Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος*.—*Πνοὴ Ψυχοραγοῦντος Ἀγγέλου*.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [4ε] εἰς ἕκαστον:) *Ἄκρον Ὑποδούλου Ἕλληνος*.—*Χρυσὴ Βροχή*.—*Μαυροθαλασσίτης*.—*Π. Μ. Βαλβασσρίδης*.—*Ἀριδολούριδο*.—*Νασραδδὶν Χόντζας*.—*Ἑλληνικὴ Δόξα*.—*Πίστις-Πατρίς*.—*Φαίδρα*.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3ε] εἰς ἕκαστον:) *Ἰδανικότης*.—*Χουριέτ*.—*Κόκκινη Γραβάτα*.—*Δοξασμένο Εἰκοσιένα*.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [2ε] εἰς ἕκαστον:) *Σπαθὶ καὶ Κορώνα*.—*Γλυκεία Πατρίδα*.—*Νικηφόρος Οὐρανός*.—*Ἄνθος τῆς Θράκης*.—*Δὸν Ἠλίας Κολοκύθας*.—*Γαλανὴ Πατρίς*.—*Γλυκεῖα Ἐλπίς*.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΙΚΟΣΤΗΝ ΕΝΑΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1909 μέχρι σήμερον, τί πρᾶγμα σᾶς ἔκαμε τὴν ζωηροτέραν ἐντύπωσιν;

Αὐτὸ εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἓν γεγονὸς εὐχάριστον ἢ ἓν περιστατικὸν λυπηρόν· ἓν ταξείδιον, μία ἐπίσκεψις, μία ἔκθεσις, ἓν τοπίον ἢ ἓν μνημεῖον, ἓν παιγνίδιον ἢ ἓν βιβλίον, μία καλὴ πρᾶξις ἢ μία κακὴ ἀνάμνησις.

Αἱ ἀπαντήσεις, σύντομοι, καθαρογραμμέναι, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀπάντησις εἰς τὴν 29ην Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως», εἶνε δεκταὶ *μέχρι τέλους Ἰουλίου*. Αἱ ὑπερβαίνουσαι τὰς δύο σελίδας συνήθους ἐπιστολῆς, ἀποκλείονται.

Κατ' ἐντολὴν τῆς Διαπλάσεως

Ο ΑΖΑΡΙΑΣ

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βερν)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (*Συνέχεια*)

Ὑπῆρχεν ἄρά γε εἰς κανὲν σπήλαιον τοῦ *κίρκου* ἐκείνου, ἐργοστάσιον ἠλεκτρισμοῦ, τροφοδοτοῦν τὴν μηχανὴν τοῦ *Τρόμου*;

Ἔβλεπα, ὅτι ἡ μηχανὴ αὕτη ἔκαμνε χρῆσιν τροχῶν, στρόμβων, πτερύγων, δὲν ἠξεύρα ἔμως, οὔτε ἐκ τῆς ἐξετάσεως ἠδυνάμην νὰ συμπεράνω τίποτε περὶ τῆς δυνάμεως, ἡ ὁποία τὰ ἔθετεν εἰς κίνησιν. Ἀλλ' εἰς τί θὰ μοῦ ἐχρησίμευεν ἡ ἀποκάλυψις τοῦ μυστικοῦ τούτου! Ἔπρεπε νὰ ἦμην ἐλεύθερος, ὕστερα δὲ ἀπ' ὅσα ἐγνώριζα,—ὅσον ὀλίγα καὶ ἂν ἦσαν,—ὁ Κοσμοκράτωρ δὲν θὰ συγκατετίθετο νὰ μὲ ἀπελευθερώσῃ.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι μοῦ ἔμενεν ἡ πιθανότης νὰ δραπετεύσω. Ἀλλὰ θὰ μοὶ παρουσιάζετο ποτὲ τοιαύτη εὐκαιρία;... Καὶ ἀφοῦ δὲν τὸ κατώρθωσα κατὰ τὸ διάστημα, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ *Τρόμος* ἐταξείδευε, θὰ τὸ κατόρθωνα τώρα ποῦ ἀνεπαύετο εἰς αὐτὸν τὸν περίβολον;

Ὁπωσδήποτε, τὸ πρῶτον πρὸς λύσιν πρόβλημα ἦτο: ποῦ ἔκειτο ὁ *κίρκος* αὐτός; Εἰς ποῖον μέρος ὁ ἀεροναύτης εἶχεν ἀποβιβασθῆ;... Ποία συγκοινωνία ὑπῆρχε μὲ τὴν γύρωθεν χώραν;... Ὁ περίβολος εἶχεν ἄρά γε καμμίαν διέξοδον; Ἢ μήπως δὲν ἠδύνατό τις νὰ εἰσέλθῃ, οὔτε νὰ ἀνέλθῃ εἰμὴ ὑπερπηδῶν τὰ ὑψηλὰ τοῦ τεῖχη διὰ πτητικῆς μηχανῆς;... Καὶ εἰς ποῖον μέρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εὑρισκόμεθα; Βεβαίως, ὅσον ταχεῖα καὶ ἂν ἦτο ἡ πτῆσίς του, δοθέντος ὅτι δὲν εἶχεν ἀναχωρήσει εἰμὴ μόλις τὴν προτεραίαν, ὁ *Τρόμος* δὲν θὰ εἶχεν ἀφίσῃ τὴν Ἀμερικανικὴν Συμπολιτείαν, καὶ πολὺ ὀλιγώτερον τὸν Νέον Κόσμον διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸν Παλαιόν. Ὄχι· τὸ λογικώτερον θὰ ἦτο νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι εἰς μίαν νύκτα διήνυσε διάστημα ἑκατοντάδων λευγῶν μόνον.

Ὑπῆρχε μία ὑπόθεσις, ἡ ὁποία, συχνὰ ἐπανερχομένη εἰς τὸν νοῦν μου, ἦτο ἀξία τοὐλάχιστον ἐξετάσεως ἂν ὄχι καὶ παραδοχῆς. Μήπως ὁ *Τρόμος* εἶχεν ὡς ὁρμητήριον ἀκριβῶς τὸ Γκρέητ-Ἄυρου;... Μήπως τὸ ἀερόπλοιον δὲν εἶχε πᾶσαν εὐκολίαν νὰ εἰσέρχεται ἐκεῖ καὶ νὰ ἐξέρχεται; Ὅ,τι ἔκαμναν οἱ ἀετοὶ καὶ οἱ ἱέρακες, ἕνας ἀεροναύτης δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ τὸ κάμῃ ἐπίσης;... Ἡ ἀπρόσιτος ἐκείνη κορυφὴ δὲν προσέφερεν εἰς τὸν Κοσμοκράτορα ἄσυλον μυστηριώδες, τὸ ὁποῖον ἡ ἀστυνομία μας δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰνακαλύψῃ, καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἠδύνατο νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτόν του μεταξὺ τοῦ Γκρέητ Ἄυρου καὶ τοῦ γράψαντος τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην μὲ ταρχικά, δὲν ἐξηγεῖτο οὕτω;... Ὅπως καὶ αἱ ἀπειλαί, αἱ τοξευθεῖσαι ἐναντίον μου, ἐὰν ἐτολμοῦσα νὰ ἐπαναλάβω τὴν ἀπόπειράν μου;... Ὅπως καὶ ἡ κατασκοπεία τῆς ὁποίας ὑπῆρξα τὸ ἀντικείμενον;

Ἀλλὰ καὶ τὰ φαινόμενα ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων τὸ Γκρέητ-Ἄυρου ἐγίνετο τὸ θέατρον; δὲν ἠδύναντο νὰποδοθοῦν εἰς τὸν *Τρόμον*, διὰ λόγον ὁ ὁποῖος μὲ διέφευγεν ἀκόμη;... Ναί! Τὸ Γκρέητ-Ἄυρου!... ἤμην εἰς τὸ Γκρέητ-Ἄυρου!... Καὶ ἀφοῦ δὲν εἶχα δυνηθῆ νὰ εἰσχωρήσω εἰς αὐτὸ ἕως τώρα, θὰ μοὶ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξέλθω ἄλλως εἰμὴ διὰ τοῦ *Τρόμου*;

Ὦ! ἅμα διελύετο ἡ ὀμίχλη, ἴσως θὰ τὸ ἀνεγνώριζα... Καὶ τότε ἡ ὑπόθεσίς μου θὰ ἐγίνετο πεποίθησις, πραγματικότης!

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ εἶχα πᾶσαν ἐλευθερίαν νὰ περιπατῶ, ἐπειδὴ οὔτε ὁ κυβερνήτης οὔτε οἱ ἄνθρωποί του ἐφαίνοντο ἀνησυχοῦντες δι' ἐμέ, ἠθέλησα νὰ κάμω τὸν γῦρον τοῦ περιτειχίσματος.

Ἐπειδὴ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὑρίσκοντο καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ σπήλαιον, εἰς τὸ βόρειον ἄκρον τοῦ ὠοειδοῦς περιβόλου, ἤρχισα τὴν ἐπίσκεψίν μου ἀπὸ τὸ νότιον ἄκρον.

Φθάσας πλησίον τοῦ τείχους, ἐπερπάτησα κατὰ μῆκος τῆς βάσεώς του, ἡ ὁποία ἦτο ἀνώμαλος ἀπὸ διαφόρους ἐσοχὰς καὶ ἐξοχάς. Ἄνωθεν ὅμως οἱ βράχοι ὠρθοῦντο ὁμαλοί, λεῖοι, ὡς τοῖχοι χειροποίητοι, ἀνεγνώρισα δὲ εἰς αὐτοὺς τὴν γεωλογικὴν σύστασιν τῶν Ἀλλεγανείων. Εἰς ποῖον ὕψος ἔφθανε τὸ περιτείχισμα καὶ ποῖον σχῆμα εἶχεν ἐπάνω εἰς τὴν κορυφήν, ἦτο ἀδύνατον νὰ ἴδω ἀκόμη, καὶ ἔπρεπε νὰναμείνω ἕως οὗ ἤθελε διαλυθῇ ἡ ὀμίχλη εἴτε ὑπὸ τοῦ ἀνέμου εἴτε ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐξηκολούθουν τὸν περίπατόν μου κατὰ μῆκος τῆς βάσεως, τῆς ὁποίας τὰ σπήλαια δὲν ἐφωτίζοντο εἰμὴ διὰ τῶν ἀνοιγμάτων των. Διάφορα συντρίμματα κατέκειντο ἐδῶ κ' ἐκεῖ, τεμάχια ξύλων, σωροὶ χόρτων ξηρῶν. Καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν διεκρίνοντο ἀκόμη

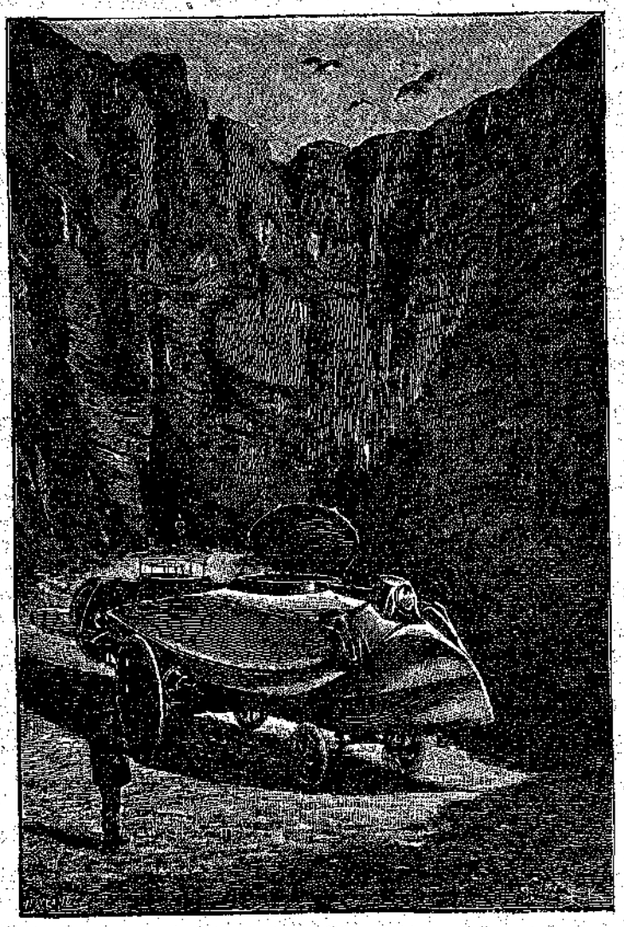

«Ὁ *Τρόμος* ἐφησύχαζεν ἀκίνητος...» (Σελ. 225, στ. β'.)

τὰ ἴχνη τῶν βημάτων, τὰ ὁποῖα εἶχον ἀποτυπώσῃ ἐπὶ τῆς ἄμμου ὁ κυβερνήτης καὶ οἱ ἄνθρωποί του.

Δὲν ἐφαίνοντο ἀκόμη. Φαίνεται ὅτι εἶχαν πολλὴν ἐργασίαν εἰς τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο, ἐξῶθεν τοῦ ὁποίου ἦσαν τοποθετημένα διάφορα δέματα. Τὰ δέματα αὐτὰ ἐπρόκειτο νὰ τὰ φορτώσουν ἐπὶ τοῦ *Τρόμου*; ἔκαμναν τρόπον τινὰ μετακόμισιν, ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἐγκαταλείψουν ὁριστικῶς τὸ ἄσυλον ἐκεῖνο;

Ἐτελείωσα τὸν γῦρόν μου καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐπέστρεψα εἰς τὸ κέντρον. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὑπῆρχον παχέα στρώματα ψυχρᾶς τέφρας, λευκανθείσης ὑπὸ τοῦ χρόνου, λείψανα δοκῶν καὶ σανίδων ἀπηνθρακωμένων, τεμάχια ξύλων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐφαίνοντο ἀκόμη καρφία καὶ ἄλλα σιδηρικά, θραύσματα μεταλλίνων ἐξαρτυμάτων, τὰ ὁποῖα εἶχε συστρέψῃ τὸ πῦρ, λείψανα κάποιου μηχανισμοῦ καταστραφέντος διὰ τοῦ πυρός.

Βεβαίως, εἰς ἐποχὴν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον πρόσφατον, ὁ κίρκος εἶχε γίνῃ τὸ θέατρον πυρκαϊᾶς ἑκουσίας ἢ τυχαίας ...Καὶ πῶς νὰ μὴ συσχετίσῃ κανεὶς τὴν πυρκαϊὰν αὐτὴν μὲ τὰ φαινόμενα τὰ ὁποῖα παρουσίασε πρό τινος τὸ Γκρέητ-Ἄυρου, μὲ τὰς φλόγας ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ἐξῆρχοντο ἄνωθεν τοῦ περιβόλου, μὲ τοὺς κρότους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι διέσχιζον τὸν ἀέρα πρὸς μεγάλον τρόμον τῶν κατοίκων τῆς χώρας, τῶν χωρίων Πλῆζεντ-Γκάρτεν καὶ Μόργκαντων ;... Ἀλλὰ τί νὰ ἦτο αὐτὸ τὸ ὑλικόν, καὶ ποῖον συμφέρον εἶχεν ὁ Κοσμοκράτωρ νὰ τὸ καταστρέψῃ ;...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφθασε ριπὴ ἀνέμου, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ πνέῃ ἐξ ἀνατολῶν. Ἔξαφνα ὁ οὐρανὸς ἐκαθαρίσθη ἀπὸ τοὺς ἀτμούς. Καὶ ὁ περίβολος ἐφωτίσθη, κατακλυσθεὶς ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, εὑρισκομένου εἰς τὸ μέσον τοῦ διαστήματος μεταξὺ ὁρίζοντος καὶ ζενίθ.

Ἐκραύγασα τότε χωρὶς νὰ θέλω.

Ἡ κορυφογραμμὴ τοῦ βραχώδους πλαισίου εἶχεν ἀποκαλυφθῆ εἰς ὕψος ἑκατὸν περίπου ποδῶν...Καί, πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς, εἶδα ἔξαφνα τὸν τόσῳ γνώριμον ἐκεῖνον βράχον, τὸν ἔχοντα σχῆμα ἀετοῦ...

Ἦτο ὡρισμένως ὁ βράχος, τὸν ὁποῖον εἴχαμεν παρατηρήσῃ, ὁ κ. Ἠλίας Σμὶθ καὶ ἐγώ, τότε ποῦ ἀνέβημεν εἰς τὸ Γκρέητ-Ἄυρου !...

Ὥστε λοιπὸν οὐδεμία ἐχώρει ἀμφιβολία ! Κατὰ τὴν προηγουμένην νύκτα, τὸ ἀεροπλοῖον εἶχε διατρέξῃ τὴν ἀπόστασιν τὴν χωρίζουσαν τὴν λίμνην Ἐρίαν ἀπὸ τὴν Βόρειον Καρολίναν ! . . . Εἰς τὸ βάθος τοῦ ἐπὶ τοῦ Γκρέητ-Ἄυρου ἀνοιγομένου κρατῆρος ἀνεπαύετο τώρα ἡ μηχανή...Ἦτο ἡ ἀνταξία φωλεὰ τοῦ μεγαλοπρεποῦς, τοῦ γιγαντιαίου καὶ ἰσχυροῦ ἐκείνου πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχε δημιουργήσῃ ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ ἐφευρέτου του,—φωλεὰ τῆς ὁποίας οὐδεὶς ἄλλος ἐκτὸς αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ παραβιάσῃ τ' ἀνυπέρβλητα τείχη ! . . . Καὶ ποῖος εἰξεύρει μάλιστα μήπως δὲν εἶχεν ἀνακαλύψῃ αὐτός, εἰς κανὲν βαθὺ σπήλαιον, πόρον ὑπόγειον συγκοινωνοῦντα πρὸς τὰ ἔξω, διὰ τοῦ ὁποίου ἠδύνατο νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ Γκρέητ-Ἄυρου, ἀφίνων ἐντὸς αὐτοῦ τὸν *Τρόμον* ;...

Οὕτως ἐγίνετο πλήρης ἀποκάλυψις εἰς τὸ πνεῦμά μου !..Οὕτως ἐξηγεῖτο ἡ πρώτη ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν ἔλαβα ἀπὸ τὸ Γκρέητ-Ἄυρου καὶ ἡ ὁποία μὲ ἠπείλει διὰ θανάτου !..

Καὶ ἂν κατωρθώναμεν τότε νὰ εἰσχωρήσωμεν εἰς τὸν κίρκον αὐτόν, τίς οἶδε μήπως τὰ μυστικὰ τοῦ Κοσμοκράτορος δὲν ἀπεκαλύπτοντο, πρὶν ἤθελε προφθάσῃ νὰ καταστῇ ἀπρόσβλητος καὶ νὰ μᾶς διαφύγῃ ;...

Ἰστάμην ἐκεῖ ἀκίνητος, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ λιθίνου ἀετοῦ, κατεχόμενος ὑπὸ συγκινήσεως ἀνεκφράστου..Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐσυλλογιζόμην μήπως δὲν ὤφειλα, ἀντὶ πάσης θυσίας, ὁ,τιδήποτε καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ, νὰ καταστρέψω τὴν μηχανὴν ἐκείνην πρὶν νὰ πεταχθῇ καὶ πάλιν ἀνὰ τὸν κόσμον !...

Ἠκούσθησαν βήματα.

Ἐστράφην...

Ἦτο ὁ κυβερνήτης. Ἐπροχώρησε πρὸς ἐμέ, ἐστάθη ἐμπρός μου καὶ μ' ἐκύτταξε.

— Τὸ Γκρέητ-Ἄυρου ! . . εἶνε τὸ Γκρέητ-Ἄυρου !...

— Ναί, ἀστυνόμε Στρόκ !..

— Καὶ σεῖς...εἶσθε ὁ Κοσμοκράτωρ ;

— Ναί...ἀπέδειξα τουλάχιστον ὅτι εἶμαι ὁ ἰσχυρότερος τῶν ἀνθρώπων.

— Σεῖς ;...ἀνέκραξα κατάπληκτος.

— Ἐγώ, μάλιστα ! ἀπεκρίθη ὀρθούμενος ἐν ὅλῃ του τῇ ὑπερηφανείᾳ. Ἐγώ, ὁ Ροθῆρος...Ροθῆρος ὁ Κατακτητής !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'.

Ροθῆρος ὁ Κατακτητής.

Μέτριον ἀνάστημα, μὲ κορμὸν κανονικόν, σχήματος γεωμετρικοῦ τραπεζίου τοῦ ὁποίου ἡ μεγαλητέρα πλευρὰ ἐσχηματίζετο ὑπὸ τῆς γραμμῆς τῶν ὤμων. Ἐπὶ τῆς γραμμῆς αὐτῆς, κρατουμένη ὑπὸ εὐρώστου λαιμοῦ, μία μεγάλη κεφαλὴ σφαιροειδής. Ὀφθαλμοὶ ζωηροί, ἀντικατοπτρίζοντες καὶ τὴν παραμικροτέραν συγκίνησιν, καὶ ὑπεράνω, εἰς διαρκῆ σύσπασιν, ὁ ὀφρυακὸς μῦς, δεῖγμα ἐκτάκτου ἐνεργείας. Κόμη βραχεῖα, ὀλίγον οὖλη, μὲ μεταλλικὰς ἀνταυγείας, εὐρὺ στῆθος, τὸ ὁποῖον ἀνυψοῦτο καὶ κατέπιπτε μὲ κινήσεις φυσητῆρος σιδηρουργείου, βραχίονες, χεῖρες, κνῆμαι ἀντάξιαι τοῦ κορμοῦ,—οὔτε μουστάκι, οὔτε φαβορίτες, ὑπογένειον μόνον πλατὺ κατὰ τὸν ἀμερικανικὸν συρμόν, ἐπιτρέπον νὰ φαίνωνται αἱ κλειδώσεις τῆς σιαγόνος, τῆς ὁποίας οἱ μασσητῆρες πρέπει νὰ εἶχον τεραστίαν δύναμιν.

Τοιαύτη ἦτο ἡ εἰκὼν τοῦ παραδόξου ἀνδρός, τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσαν ὅλαι αἱ ἐφημερίδες τῆς Συμπολιτείας, τὴν 13 Ἰουνίου 18.., τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐνεφανίσθη ἐπισήμως κατὰ τὴν συνεδρίασιν τοῦ Ἰνσιτιτούτου Οὐέλδων τῆς Φιλαδελφείας.

Ἦτο ὁ ἴδιος, ὁ Ροθῆρος ὁ Κατακτητής, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος μοὶ εἶχεν ἀποκαλυφθῆ, ρίπτων μοι τὸ ἠχηρὸν ὄνομά του ὡς ἀπειλήν, ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ κρατῆρος τοῦ Γκρέητ-Ἄυρου !...

Εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑπομνήσω ἐν συντόμῳ τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα εἵλκυσαν ἐπὶ τοῦ ρηθέντος Ροθήρου τὴν προσοχὴν ὅλον τοῦ κόσμου. *) Ἐξ αὐτῶν ἀπορρέουν αἱ συνέπειαι τῆς θαυμασίας ταύτης περιπετείας, τῆς ὁποίας ἡ λύσις ἐκειτο ἐκτὸς πάσης ἀνθρωπίνης προβλέψεως.

Τὴν ἑσπέραν τῆς 12 Ἰουνίου, ἐν Φιλαδελφείᾳ, τὸ Ἰνστιτοῦτον Οὐέλδων συνεδρίαζεν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Οὔνελ Προὔντετ, μιᾶς τῶν σημαντικωτέρων προσωπικοτήτων τῆς πρωτευούσης ἐκείνης τῆς Πεννσυλβανίας. Γραμματεὺς ἦτο ὁ Φὶλ Ἔβανς, κάτοικος τῆς αὐτῆς πόλεως, ὀχὶ ὀλιγώτερον σημαντικός. Συνεζητεῖτο τὸ μέγα πρόβλημα τῶν πηδαλιουχουμένων ἀεροστάτων. Τῇ φροντίδι τοῦ διοικητικοῦ Συμβουλίου, εἶχε κατασκευασθῆ ἐν ἀεροστάτον, τεσσαράκοντα χιλιάδων κυβικῶν μέτρων, βαπτισθὲν *Ἐπὶ τὰ πρόσω.*

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΕΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

*) Ἴδε τὸ πασίγνωστον μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Βέρν «Ροθῆρος ὁ Κατακτητής», ἐκ τῆς μεγάλης σειρᾶς τῶν «Παραδόξων Ταξειδιῶν».

ΚΑΘΕΝΑΣ ΑΠΟ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ...

Ἡ Συννεφιὰ κ' ἡ Ξαστεριά,
κόρες τοῦ ρήγα Χρόνου,
Προχθὲς συναπαντήθηκαν
'ς ἕνα σκαλὶ τοῦ θρόνου.
Κ' ἡ πρώτη, κλαψοπρόσωπη,
Στρέφει καὶ λέει τοῦ ρήγα :
—Γιατί, πατέρα μου, γιατί,
Ἐμένα, ὅπου κι' ἂν πῆγα,
Ἀπὸ τὶς ροῦγες τὶς πλατειὲς
κι' ὡς τὰ στενὰ σοκάκια,
Ὅλοι μὲ βαρυγκόμησαν
μὲ πίκρα καὶ μὲ κάκια,
Ἐνῷ τὴν ἀδελφή μου ἐδῶ,
τὴ χρυσοστολισμένη,
Ὅλοι τὴν καλαδέχονται
παντοῦ κι' ὅπου πηγαίνει ;
Κ' εἶπεν ὁ ρήγας :—Κόρες μου,
ἡ μιὰ τὴν ἄλλη ἰδέτε !
Καθένας ἀπὸ λόγου του
μισεῖται ἢ ἀγαπιέται.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΡΡΩΣΤΕΣ ΚΟΥΚΛΕΣ

Ἡ Μιμὴ τὸ ἀπεφάσισε : Οἱ κοῦκλές της σήμερα θὰ εἶνε ἄρρωστες. Καὶ νὰ τες ἔξαφνα ὅλες 'στὸ κρεββάτι. Ἄ, ἡ Μιμὴ δὲν ἀσεβεῦεται σὲ κάτι τέτοια. Ἅμα εἶνε κανεὶς ἄρρωστος, πρέπει νὰ πέφτῃ στὸ κρεββάτι καὶ νὰ κάνῃ γιατρικά· ἀλλοιώτικα δὲν γίνεται !

Ἡ Μιμὴ ἐφόρεσε ἀμέσως μιὰ μακρὺ πουκαμίσα μὲ ζώνη πέτσινη,—γιὰ νὰ εἶνε ντυμένη ὅπως οἱ νοσοκόμες, ποῦ τὶς εἶδε στὸν «Εὐαγγελισμὸ» μιὰ μέρα ποῦ πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ ἐκεῖ ἕναν ἄρρωστο θεῖο της. Ἡ κάμαρα τοῦ νοσοκομείου ἡ σιωπηλὴ καὶ μισοσκότεινη, ἡ μυρωδιὰ καὶ τὰ μπουκαλάκια τῶν γιατρικῶν, τὰ θερμόμετρα καὶ τὰ ἐργαλεῖα, ὅλ' αὐτὰ τῆς ἔκαμαν μεγάλην ἐντύπωσι. Ὅταν ἕνα παιδάκι ἔχει μιὰ ζωηρὴ ἐντύπωσι, ἀμέσως θὰ τὴν κάμῃ παιχνίδι.

«Ὑποφέρει ἀπὸ φοβεροὺς πόνους στὸ κεφάλι...»
(Σελ. 239, στ. β'.)

Ἔτσι λοιπὸν καὶ ἡ Μιμὴ ἐμασκαρεύθη εἰς νοσοκόμον, ἐξάπλωσε τὶς κοῦκλές της ἐπάνω στὶς μεγάλες πολυθρόνες, καὶ ἐμισόκλεισε τὶς γρίλλιες γιὰ νὰ μπαίνῃ λιγώτερο φῶς. Τώρα πηγαίνει ἀπὸ τὴ μιὰ στὴν ἄλλη, ἀλλὰ περπατεῖ σιγά, πολὺ σιγά, μὲ τὶς παντοφλίτσες της στὸ παρκέτο, γιατὶ καὶ ὁ παραμικρὸς κρότος ἐνοχλεῖ τὲς ἄρρωστες καὶ τὲς ξαναπιάνουν οἱ πόνοι.

Ἡ Μιμὴ ὅμως δὲν ξέρει καλὰ-καλὰ τί εἴδους ἀσθένειαν ἔχουν οἱ κόρες της. Αὐτὸ τὸ ζήτημα τὴν στενοχωρεῖ πολύ. Καὶ ἐμιλεῖ γιὰ *πλευρίτιδα, φλεβίτιδα, δυσπεψία, σκωληκοειδίτιδα,* ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐννοῇ τί σημαίνουν ἀκριβῶς αὐταὶ αἱ λέξεις ποῦ ἔτυχε νὰ τὰς ἀκούσῃ, καὶ ἑπομένως χωρὶς νὰ ξεύρῃ ποιὸ ὄργανο, ποιὸ μέρος τοῦ σώματος πάσχει στὴν καθεμιά, γιὰ νὰ τὸ περιποιῆται ἰδιαιτέρως. Μοιράζει τὶς ἀρρώστειες στὴν τύχη καί, ἐπειδὴ δυσκολεύεται νὰ τὶς περιποιηθῇ, τὶς γιατρεύει ἀποτόμως ὡς ἐκ θαύματος, καὶ ἀνακαλύπτει ἔπειτα ἄλλες, ποῦ πάλι δὲν τὶς γνωρίζει καλλίτερα...Τὸ μόνο ποῦ ξεύρει εἶνε ὅτι κάθε ἀρρώστεια εἶνε βαρειά. Καὶ ἔτσι πρέπει νὰ εἶνε, γιὰ νὰ ἔχῃ γοῦστο τὸ παιχνίδι. Οἱ κοῦκλες πρέπει νὰ *κινδυνεύουν* καὶ ἡ Μιμὴ νὰ κάμνῃ πῶς φοβᾶται γιὰ τὴ ζωή τους.

Τὴν ἀρρώστεια ὅμως τῆς Ἀλεξανδρόβνας τὴν ξεύρει καλὰ ἡ Μιμή. Ἡ Ἀλεξανδρόβνα εἶνε κούκλα ρωσσίς, ὅπως τὸ φανερόνει καὶ τόνομά της, καὶ ὑποφέρει ἀπὸ φοβεροὺς πόνους στὸ κεφάλι. Μιὰ μέρα ἔπεσε ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸν κῆπο, κ' ἐπληγώθηκε στὸ μέτωπο. Ὁ Ἀνδρίκος, ὁ ἐξάδελφος τῆς Μιμῆς, εἶπε πῶς ἂν δὲν πέθανε ὕστερ' ἀπὸ τέτοιο φοβερὸ πέσιμο, εἶνε ποῦ ἔχει πολὺ γερὴ κρᾶσι καί..πορσελάνη. Οἱ πόνοι ὅμως δὲν τὴν ἀφίνουν...Ἀληθεια ἡ Μιμὴ πρέπει νὰ κράξῃ τὸν Ἀνδρίκον καὶ νὰ τὸν συμβουλευθῇ. Αὐτὸς εἶνε μαθητὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου καὶ ξεύρει περισσότερα της. Θὰ τῆς πῇ τί ἀρρώστεια ἔχουν καὶ οἱ ἄλλες της κόρες.

Τὸν θέλει, ἀλλὰ καὶ τὸν φοβᾶται... Ξεύρει ὅτι αὐτὸς θὰ διατάξῃ ἀμέσως κηφίματα καὶ ραφίματα. Εἶνε ὑπὲρ τῶν ἐγχειρήσεων. Καί, ἡ Μιμὴ ναὶ μὲν θέλει νὰ εἶνε ἄρρωστες οἱ κούλές της, πολὺ ἄρρωστες, ποῦ νὰ κινδυνεύουν νὰ πεθάνουν χωρὶς νὰ πεθαίνουν,—ἂν καὶ μία κηδεία κούκλας θὰ ἦτο καὶ αὐτὴ καλὸ παιχνίδι διὰ τὸ ἀπόγευμα,— ποτὲ ὅμως δὲν θὰ ἐδέχετο νὰ τῆς σακατέψουν τὶς κοῦκλές της, ἔστω καὶ ἂν ἡ ἐγχείρησις ἐπρόκειτο νὰ τὰς σώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατον. Φθάνει ποῦ τὸ κεφαλάκι τῆς ἀγαπημένης τῆς Ἀλεξανδρόβνας εἶνε σπασμένο στὸ μέτωπο, καὶ ποῦ οἱ γονεῖς της ἀρνοῦνται νὰ τῆς βάλουν καινούργιο, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ἡ Μιμὴ ἐπῆρε στὰ γαλλικὰ τρεῖς φορὲς κατὰ σειρὰν κακὸ βαθμό...Μὰ τί σχέσις ὑπάρχει—ἐρωτᾷ ἡ Μιμή —μεταξὺ τοῦ μετώπου τῆς Ἀλεξανδρόβνας καὶ τῆς ἀμελείας της εἰς τὰ γαλλικά ;...

Στὴ μισοσκότεινη κάμαρα, ἡ Μιμή, ὡς νοσοκόμος, παίζει τὸν ρόλον της τόσον σοβαρά, ὥστε δὲν ἐννοεῖ μὲ κανένα τρόπο νὰ κατεβῇ στὸ σαλόνι διὰ νὰ δείξῃ τὰ γραπτά της στὴ θεία Μαρία, ποῦ ἦλθε μιὰ στιγμὴ περαστική. Μπορεῖ νὰφίσῃ μόνες τὶς ἄρρωστές της καὶ προπάντων τὴν Ἀλεξανδρόβναν ποῦ κινδυνεύει ; Δὲν γίνεται!

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ἡ Μιμὴ βρῆκε καλὴ πρόφασι διὰ νὰποφύγῃ τὴ θεία Μαρία,ποῦ δὲν τὴ χωρεύει καθόλου. Γιατί ;... Οὔτε ἡ ἴδια δὲν ξεύρει. Ἡ θεία Μαρία εἶνε μιὰ πολὺ ἀγαθὴ γρηούλα, ποῦ τὰ δυστυχήματα, ἀντὶ νὰ τῆς τραχύνουν, τῆς ἐμαλάκωσαν μᾶλλον τὸν χαρακτῆρα. Ἀλλὰ τὰ παιδιά, ὅπως καὶ οἱ μεγάλοι, ἔχουν κάτι προκαταλήψεις, ποῦ δὲν δικαιολογοῦνται διόλου. Διὰ μυστηριώδεις λόγους, ἡ Μιμὴ ἀντιπαθεῖ τὴν Μαρίαν, ἡ ὁποία τὸ ἐννοεῖ, ἀλλὰ δὲν τῆς βαστᾷ κακίαν καὶ ἐλπίζει ὅτι μὲ τὸν καιρόν, μὲ τὴν ἡλικίαν, ἡ ἀνεψιά της θὰ τὴν γνωρίσῃ καλλίτερα καὶ θὰ τὴν ἀγαπήσῃ.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Μιμὴ δὲν κατεβαίνει νὰ ἰδῇ τὴν θεία Μαρίαν, ἡ θεία Μαρία ἀνεβαίνει νὰ ἰδῇ τὴν Μιμήν.

Ἂν οἱ γρίλλιες δὲν ἦταν κλειστές, θὰ ἔβλεπε μὲ τί ἐπιτακτικὴν χειρονομίαν ἡ Μιμὴ τῆς ἐσύστησε σιωπήν, ἐνῷ ἐκείνη ἔσκυπτε νὰ τὴν φιλήσῃ... Νά, κάμνει ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ ἡ νοσοκόμος τοῦ θείου της εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν, ὅταν εἰσῆρχετο κανεὶς ὀχληρὸς ἐπισκέπτης κ' ἐκινδύνευε νὰ ταραχθῇ ὁ ὕπνος τοῦ ἀρρώστου.

— Σιγά, θεία Μαρία ! μὴν κάνεις κρότο ! Θὰ μοῦ ξυπνήσῃς τὴν Ἀλεξανδρόβνα μου ποῦ ὑποφέρει πολύ.

— Μὰ ἐγὼ δὲν βλέπω νὰ κοιμᾶται ! λέγει ἡ θεία Μαρία, δείχνουσα τὰ ὁλάνοικτα μάτια τῆς Ἀλεξανδρόβνας.

Ἡ Μιμὴ σηκόνει τοὺς ὤμους μὲ περιφρόνησιν.

— Καλὲ δὲν ἐννοεῖτε σεῖς !

— Ἐννοῶ, ἐννοῶ, ἀφοῦ φεύγω! Ἔλα χρυσό μου, ἕνα φιλάκι ἀκόμη καὶ σὲ ἀφίνω.

— Ὄχι σήμερα ! Δὲν ἔχω καιρό.

Καί, διὰ νὰποφύγῃ τὸ φιλί, ἡ Μιμὴ τρέχει ἀπὸ τὸ ἕνα κρεββάτι στὸ ἄλλο. Γίνεται, καθὼς λένε, χίλια κομμάτια. Ἐδῶ μπαμπάκι, ἐκεῖ κατάκλασμα, παρακεῖ σιρόπι, στὴ μία μαξιλάρι, στὴν ἄλλη ζεστό... Ἄ, οἱ ἄρρωστοι θέλουν περιποίησι !...

Ἡ θεία Μαρία, ἡ ὁποία, ἐννοεῖ πολὺ καλὰ τί σημαίνουν αὐτά, διασκεδάζει

«Σιγά, θεία Μαρία . . .»
(Σελ. 239, στ. γ'.)

μολοντοῦτο μὲ τὸ σκουδαῖον ὕφος ποῦ παίρνει ἡ Μιμή.

— Ἄμα μεγαλώσῃς θὰ γίνῃς καλὴ νοικοκυρὰ καὶ θὰ ξέρῃς νὰ περιποιῆσαι τὸν ἄνδρα σου καὶ τὰ παιδιά σου σὰν θάρρωσταίνουν! λέγει γιὰ νὰ λάβῃ μέρος κι' αὐτὴ στὸ παιχνίδι.

— Μὰ σωπᾶτε λοιπόν, θεία Μαρία! Νά, ἡ Ἀλεξανδρόβνα κουνήθηκε. Ἡ παραμικρὰ ἐμιλία γύρω της τὴν κουράζει, καὶ εἶδα κ' ἔπαθα ὡς ποῦ νὰ τὴν κοιμίσω.

— Μὲ ἀνοικτὰ μάτια! συμπληρόνει ἡ θεία Μαρία χαμογελῶσα.

Καὶ φεύγουσα, προσθέτει:

— Πῶς μπορεῖς καὶ μένεις σὲ τόσο σκοτεινὴ κάμαρα. Δὲ στενοχωριέσαι; Ἄνοιξε, παιδί μου, λιγάκι νὰ μπῇ φῶς! Σοῦ κάνει κακό!

Ἐπιτέλους ἔφυγεν ἡ θεία Μαρία. Ἡ Μιμὴ λίγο ἔλειψε νὰ χάσῃ τὴν ὑπομονή. Ἄχ, πῶς ἀντιπαθεῖ αὐτὴ τὴ θεία Μαρία! καὶ περισσότερο τόρα, ἐπειδὴ εἶδε ποῦ τὴν κοροϊδεύει, καὶ ἀκόμη περισσότερο, ἐπειδὴ ἡ θεία Μαρία τὴν ἐμάντευσε καλά. Ναί! στὴ σιωπὴ καὶ στὸ σκοτάδι, ἡ Μιμὴ δὲν διασκεδάζει πιὰ καθόλου. Τὸ παιχνίδι τοῦ «Νοσοκομείου» δὲν τῆς δίδει ὅλη τὴν εὐχαρίστησι ποῦ ἐπερίμενε. Καὶ ἦταν πιὰ ἕτοιμη νὰ βγῇ ἔξω, νὰ πάρῃ ἀέρα, ἀφίνουσα ἐκεῖ τὶς ἄρρωστες κοῦκλες, ὅταν ἡ φράσις τῆς θείας Μαρίας ἦλθε νὰ τῆς κεντήσῃ τὸ φιλότιμο... Καὶ ἀπὸ πεῖσμα, θέλει τώρα νὰ δείξῃ ὅτι διασκεδάζει ὑπερβολικὰ μὲ τὸ νὰ περιποιῆται τὶς ἄρρωστες κόρες της. Ἀκοῦς ἐκεῖ ποῦ θάφίσῃ ἔτσι, χωρὶς περιποίησι, ὁλομόναχη μὲ τοὺς πόνους της τὴν ἀγαπημένη της Ἀλεξανδρόβνα!... Ποτέ! Θὰ γίνῃ θῦμα τοῦ καθήκοντος, τῆς στοργῆς της καὶ... τοῦ παιχνιδιοῦ της. Ὅσο εἶνε ἐκεῖ ἡ θεία Μαρία, ἡ Μιμὴ θὰ μένῃ κλεισμένη στὰ σκοτεινά.

«Γίνεται χίλια κομμάτια...» (Σελ. 239, στ. γ'.)

Περνᾶ μιὰ ὥρα. Ἡ Μιμὴ τὴν αἰσθάνεται ἀργοκίνητη καὶ μονότονη τὴν ὥρα αὐτή... Εἶνε κουρασμένη, στενοχωρημένη, καὶ μὲ πολὺ ὀλιγώτερο ζῆλο περιποιῆται τὶς ἄρρωστες. Στὸ τέλος, χολοσκασμένη, κάθεται στὴν καρέκλα της καὶ κοντεύει νὰ ποκοιμηθῇ... Ἔξαφνα ἀκούει ἀπὸ μακρὰ ταμπούρλα καὶ σάλπιγγες. Οἱ φαιδροὶ ἦχοι πλησιάζουν ὁλονέν, γίνονται καθαρώτεροι, δυνατώτεροι... Τί τρέχει; Οἱ στρατιῶται γυρίζουν ἀπὸ τὰ γυμνάσια. Τράμ! τάμ! ταράμ!...

Πρέπει νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια: μόλις ἄκουσε ἡ Μιμὴ τόσο θόρυβο, τὸ πρῶτο ποῦ ἐσυλλογίσθη ἦταν ἡ Ἀλεξανδρόβνα της:

— Αὐτοὶ οἱ κρότοι, εἶπε, θὰ τῆς μποῦν στὸ κεφάλι ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ μετώπου της. Ἄχ, τὸ καϊμένο τὸ μυαλό της! τί θὰ ὑποφέρῃ!

Λίγο ἀκόμη, καὶ ἡ φιλόστοργη Μιμὴ ἐφώναζε μὲ θυμὸ στὰ ταμπούρλα καὶ στὶς σάλπιγγες νὰ παύσουν νὰ κτυποῦν καὶ νὰ παίζουν... Βουλόνει ταύτιά της, κάμνει σὰν τρελλή, εἶνε ἕτοιμη νὰ καταρασθῇ τὸν στρατόν, ποὺ μὲ τὴν θορυβώδη του παρέλασιν ταράττει τὸν ὕπνον τῶν ἀρρώστων της. Ἀλλ' ἡ κατάρα δὲν προφθάνει νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ κεραστόμιο τῆς Μιμῆς. Τώρα κτυπᾷ ἡ γκραν-κάσσα: Μπάμ! Μπούμ! Νὰ θαρχίσῃ ἡ στρατιωτικὴ μουσική. Καλὲ ὁλόκληρο σύνταγμα περνᾷ!..

Τῆς ἀρέσει πολὺ τῆς Μιμῆς νὰ βλέπῃ στρατιῶτες νὰ περνοῦν. Μὲ τὴ μουσικὴ καὶ τὴ σημαία μπροστά, εἶνε τόσον ὡραῖον τὸ θέαμα!... Φθάνει νὰνοίξῃ μονάχα τὸ παράθυρον... Ναί, μὰ οἱ ἄρρωστες κοῦκλες;...δὲν θὰ ἦταν τρέλλα; ἔγκλημα;.... Θὰ ἐκρυολογοῦσαν, καὶ μάλιστα ἡ Ἀλεξανδρόβνα μὲ τὴν πληγή της... Ἡ περιέργεια καὶ τὸ καθῆκον παλαίουν τώρα μέσα στὴν καρδιὰ τῆς Μιμῆς. Ἡ πάλη εἶνε φοβερά, ἀλλά, εὐτυχῶς, δὲν διαρκεῖ πολύ...

Ἔ, εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι ἡ περιέργεια ἐνίκησε τὸ καθῆκον; Στὴν ἡλικία τῆς Μιμῆς, ἡ περιέργεια, ξέρετε, εἶνε πολὺ δυνατώτερη καὶ νικᾷ τὰ πάντα... Ἡ Μιμὴ λοιπὸν ἀνοίγει τὸ παράθυρον. Οἱ σκονισμένοι καὶ κουρασμένοι στρατιῶται μετὰ βίας κρατοῦν τὸ βῆμα ρυθμικό. Οἱ ἀξιωματικοὶ ὅμως εἶνε καβάλλα σὲ ὡραῖα ἄλογα, καὶ αὐτοὶ δὲν φαίνονται διόλου κουρασμένοι. Ἡ μουσικὴ παίζει, ἡ σημαία κυματίζει. Καὶ ἡ Μιμή, κατενθουσιασμένη, ὁρκίζεται στὴ σημαία, πῶς ποτὲ δὲν θὰ παντρευθῇ, ἂν δὲν πρόκειται νὰ πάρῃ ἀξιωματικό.

Ἀπὸ τὸ διπλανὸ μπαλκόνι, ἡ θεία Μαρία βλέπει τὴ Μιμὴ καὶ τῆς λέγει μὲ ὕφος ποῦ προσπαθεῖ νὰ τὸ κάμῃ ὅσο τὸ δυνατὸ σοβαρώτερο:

— Μιμή! Τί κάνεις ἐκεῖ; Κλεῖσε γρήγορα τὸ παράθυρο καὶ θὰ σοῦ κρυολογήσουν οἱ κοῦκλες! Φοβοῦμαι μὴ τὴν κτυπήσῃ στὸ μυαλὸ τὴν Ἀλεξανδρόβνα σου!...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, ἡ Μιμὴ δὲν ξέρει πῶς νὰ τὸ πάρῃ καὶ τί νὰ κάμῃ. Νὰ θυμώσῃ;... Θὰ ἦταν ἀνησία. Γελᾷ λοιπὸν καὶ ἀπαντᾷ:

— Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον, θεία Μαρία· μάθετε ὅμως ὅτι οἱ κοῦκλές μου εἶνε πολὺ καλλίτερα... σχεδὸν καλά. Ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ τὶς ἐγιάτρεψε ὅλες!

Καὶ πραγματικῶς! Ὅσην ὥραν περνοῦσε τὸ σύνταγμα, καμμιὰ κούκλα δὲν εἶπε πῶς πονοῦσε. Ἡ Μιμὴ τοὺς δίνει τὴν ἄδια νὰ σηκωθοῦν, καὶ νὰ τες τώρα στὸν κῆπο.

Ἔ, ὕστερ' ἀπὸ τόση κλεισούρα, ἔχει βέβαια τὸ δικαίωμα νὰ πάρῃ καὶ λίγον ἀέρα ἡ Μιμή. Τώρα μάλιστα ποῦ μὲ τὶς φροντίδες της, οἱ κούκλές της ἔγιναν καλά!...

«Νὰ τες τώρα στὸν κῆπο.» (Σελ. 240, στ. γ'.)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. LATOUCHE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. *(Συνέχεια)*

Ὁ Γκα'Ντούρ, εὐθυτενὴς ἀκόμη, ἀπτόητος, μὲ ὕφος αὐθάδες καὶ σαρκαστικόν, ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἀπεκρίθη:

— Μὲ εἶδαν;... Ποιὸς μὲ εἶδε;... Μὲ εἶδες σύ;—ἠρώτησεν ἕνα μέλος τοῦ Συμβουλίου, τὸ ὁποῖον δὲν ἀπεκρίθη·— σὺ μήπως;... σύ;... ὄχι;... ποῖος λοιπόν;... Ἐρωτῶ, ποῖος μὲ εἶδε; Θέλω νὰ μάθω ἕνα, ἕνα μόνον, ἐκεῖνον ποῦ μὲ εἶδε.

— Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ ἐρωτᾷς, εἶπεν ὁ Μπᾶ'Μπουλό· ἔχεις μόνον τὸ καθῆκον νὰ ἀποκρίνεσαι.

— Δὲν θὰ ἀποκριθῶ παρὰ 'ς ἐκεῖνον ποῦ ἔχει λόγους νὰ μὲ κατηγορῇ. Σ' ἐκεῖνον μόνον ποῦ μὲ εἶδε! Ἂς ἔλθῃ, ἂν τολμᾷ, νὰ τὸν ἰδῶ καὶ νὰ τὸν ἀκούσω. Ἂς ἔλθῃ νὰ μοῦ πῇ κατὰ πρόσωπον, ὅτι ὁ ἔνοχος εἶμαι ἐγώ.

— Ὁ κατηγορούμενος ἄρχισε, βλέπω, νὰ πειλῇ! ἀνέκραξεν ὁ Ἀρχηγὸς Βασιλεύς.

— Ὁμολόγησε καὶ θὰ συχωρεθῇς, προσέθεσεν ὁ Μπᾶ'Μπουλό. Δόσε στὸ Βασιλέα τὸ φυλακτό του καὶ δὲν θὰ σὲ πειράξῃ κανείς. Διαφορετικά, θὰ δεθῇς, θὰ μαστιγωθῇς καὶ θὰποθάνῃς.

Ἀντὶ ἀπαντήσεως, ὁ Γκα'Ντοὺρ ἔδειξεν εἰς τὴν ὀμήγυριν τὸν γρόνθον του. Τὸ κίνημα τοῦτο ἐπηύξησε τὴν ὀργὴν τῶν Συμβούλων. Ἀλλ' ἐνῷ ὁ Μπᾶ-Μπουλὸ ἤνοιγε τὸ στόμα διὰ νὰ ἐκφωνήσῃ τὴν ἀπόφασιν, ἔξω ἠκούσθη ἀσυνήθης θόρυβος βημάτων, φωνῶν, ὅπλων, καὶ ἀπὸ τὴν θύραν τῆς βασιλικῆς καλύβης, εἶδαν νὰ εἰσέρχεται εἰς Εὐρωπαῖος μὲ λευκὰ ἐνδύματα καὶ μὲ μάσκαν, ἡ ὁποία ἐκάλυπτε τὰ τρία τέταρτα τοῦ προσώπου του.

Εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Παλάβρας, ὁ κύριος Φάμπρ,—διότι αὐτὸς ἦτο, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ ταξεῖδί του,— ἀπεκαλύφθη. Τὸν ἐχαιρέτισαν μὲ κραυγὰς χαρᾶς καὶ μὲ ζωηρὰ χειροκροτήματα. Ἰδού! τὰ ἀγαθοποιὰ πνεύματα τῶν προγόνων ἔστειλαν τὸν κ. Φάμπρ ἐ'ς τὴν ὑπερτάτην καὶ κρίσιμον στιγμήν!

Ἀμέσως ὁ Μάγος, δίδων τὴν θέσιν του εἰς τὸν κ. Φάμπρ, τὸν ἀνεκήρυξε μεγαλοφώνως «πρόεδρον τῆς Παλάβρας».

— Μὰ πῶς συμβαίνει νὰ συνεδριάζετε; ἠρώτησεν ὁ κ. Φάμπρ. Ἐμάθατε λοιπὸν τὰς σοβαρὰς εἰδήσεις, τὰς ὁποίας φέρω καὶ αἱ ὁποῖαι, τῶντι, ἀπαιτοῦν συνδιάσκεψιν;

Καὶ δι' ὀλίγων, ὁ πράκτωρ τοῦ Γαλλικοῦ Κόγγου, ἀφοῦ ἐπληροφορήθη τὰ κατὰ τὸ ἔγκλημα, ἐπληροφόρησε καὶ αὐτὸς τὴν Παλάβραν περὶ τῆς ἐπαναστάσεως τῶν Ματαμπέλων καὶ τῶν σπουδαίων γεγονότων, τὰ ὁποῖα προητοιμάζοντο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ἀπὸ τὴν Δάλιαν ἐξαρτᾶται ἢ νὰ σωθῇ ἢ νὰ καταδικασθῇ.

Ἐνῷ τὸ Συμβούλιον ἐξηκολούθει τὴν συνεδρίασιν, ἡ εἴδησις τῆς καταδίκης τοῦ Γκα'Ντοὺρ διεδίδετο εἰς τὸ χωρίον καὶ ἐγέμιζε τὸν κόσμον χαράν. Οἱ ἄνδρες, αἱ γυναῖκες, προπάντων δὲ τὰ παιδία καὶ οἱ γέροντες, ὅλοι ἦσαν καταχαρούμενοι.

Ἡ Λοῦ' Φατὺ ἐχόρευεν ἀπὸ τὴν χαράν της καὶ ἐτραγουδοῦσεν ἄσματα ἐλευθερίας, ὅταν εἶδε τὴν Ὀ'Δάλιαν, ἡ ὁποία ἤρχετο σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὰ μονοπάτια. Ἔφερεν εἰς τὸ κεφάλι μίαν φλάσκαν ἀδειανήν. Ὁ ἥλιος, ὠχρὸς ἀκόμη,—διότι ἦτο πολὺ πρωί,—διεπέρα μὲ τὰς ἀκτῖνάς του τὴν φλάσκαν αὐτήν, καὶ ἐνῷ ἡ μικρὰ ἐπροχωροῦσεν, ἡ φλάσκα ἐχρυσίζετο, ἰριδοβάφετο κ' ἐφώτιζε τὸ πρόσωπον τῆς μαύρης. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὴν περιέβαλλεν ἱερὸς φωτοστέφανος.

Ἡ Λοῦ' Φατὺ ἔτρεξε πρὸς αὐτὴν περιχαρὴς καὶ τῆς εἶπε:

— Ἔμαθες τὰ εὐχάριστα νέα;

— Ὄχι... Τί τρέχει;

— Ἀ! δὲν ἦλθαν λοιπὸν τὰ τάμ-τάμ ὡς τὸ σπίτι σας! Ναί, ναί... καλὰ ἔκαμαν... ἤξευραν καλὰ πῶς ὁ ἔνοχος δὲν μποροῦσε νὰ βρίσκεται εἰς τὸ τίμιο σπίτι τῶν Λευκῶν.

— Ποιὸς ἔνοχος; ἠρώτησεν ἡ Ὀ'Δάλια ταρασσομένη.

— Νά, ὁ Γκα'Ντούρ. Τώρα πιὰ θὰ μποροῦμε νὰ ζοῦμε καὶ νὰ κοιμούμεθα ἥσυχοι Ὀ'Γκα'Ντούρ, τὸ τέρας, ἔκαμε ἕνα φοβερὸ ἔγκλημα καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

— Ὁ Γκα'Ντούρ;... ἔκαμε ἔγκλημα;... κατεδικάσθη;

— Μπᾶ! γιατί τρόμαξες ἔτσι, Ὀ'Δάλια;... Τί σὲ νοιάζει ἐσένα;...

«Ἐγὼ γυρεύω νὰ σὲ σώσω...» (Σελ. 242, στ. γ')

Ἀ, ναί, ξέρω... εἶνε ἡ ἰδέες ποῦ σοῦ ἔβαλαν οἱ Λευκοί... ὅτι δὲν πρέπει νὰ χαίρεται κανεὶς διὰ τὴν δυστυχίαν τῶν ἄλλων... Τῶν ἄλλων, ναί' μὰ τοῦ Γκα'Ντούρ;

— Σώπα, Λοῦ' Φατύ, σώπα!... ἀνέκραξε τραγικῶς ἡ μικρὰ μαύρη σφίγγουσα δυνατὰ τὸ χέρι τῆς φίλης της. Τὸ δὲ κίνημά της αὐτὸ ἦτο τόσον ἀπότομον, ὥστε ἡ φλάσκα ποῦ ἐταλαντεύετο εἰς τὸ κεφάλι της ἔπεσε κατὰ γῆς, καὶ ἡ πέτρα ποῦ εἶχε βάλῃ μέσα διὰ νὰ τὴν κρατῇ εἰς ἰσορροπίαν, ἐκυλίσθη εἰς τὴν ἄμμον.

— Μὰ τί ἔγκλημα ἔκαμεν; ἐπέμεινεν ἡ Ὀ'Δάλια.

— Ἀπόψε, τὴν ὥρα ποῦ κοιμόταν ὁ βασιλιᾶς, μπῆκε κρυφὰ στὸ παλάτι καὶ τοῦ ἔκλεψε τὸ φυλακτό του: τὸ νύχι τοῦ πάνθηρος!

Κ' ἐνῷ ἡ Ὀ'Δάλια ἔμενε σιωπηλή, κατάπληκτη, ἡ φίλη της ἐτραγωδοῦσε τρίβουσα τά χέρια:

Οὐ λά! οὐ λά! λα λί! οὐ λά!...

Ἔπειτα, στηρίξασα τοὺς γρόνθους ἐπὶ τῶν ἰσχίων, ἤρχισε νὰ στρηφογυρίζῃ σὰν σβοῦρα, φεύγουσα ὁλονὲν ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων, πρὸς τὰ μονοπάτια τοῦ δάσους.

— Ποῦ πηγαίνεις; τὴν ἠρώτησεν ἡ Ὀ'Δάλια.

— Στὸ δάσος, νὰ μαζέψω ξύλα καὶ νανάψουμε ἀπέξω ἀπὸ τὸ καλύβι μας μιὰ μεγάλη φωτιά, γιὰ νὰ δείξουμε ἔτσι τὴ χαρά μας!...

— Στάσου, Λοῦ' Φατύ!... Μὴν πᾶς στὸ δάσος!... Μὴ χαίρεσαι!... Μὴ μιλᾷς γιὰ τὸ Γκα'Ντοὺρ οὔτε γιὰ χαρμόσυνη φωτιά!...

Λέγουσα ταῦτα ἡ Ὀ'Δάλια, ἔσκυψεν, ἐσήκωσε τὴν κιτρίνην της φλάσκαν ἐξώρυξε τὴν πέτραν ἡ ὁποία εἶχε χωθῇ

εἰς τὴν ἄμμον, τὴν ἔβαλε μέσα εἰς τὴν φλάσκαν καὶ εἶπε βιαστικὰ πρὸς τὴν φίλην της:

— Ἐκεῖ-πέρα...πίσω ἀπὸ τὶς καλύβες, ἡ γίδα τοῦ Ντα'Σαγκουί, βόσκει μόνη της...Τρέξε, ἄρμεξέ τη, γέμισε τὴ φλάσκα καὶ πήγαινέ τη ἀμέσως στὸν κύριο Τζάκ.

— Μά...εἶπεν ἡ Λοῦ'Φατύ.

— Στάσου, προσέθεσεν ἡ Ὀ'Δάλια, φοβηθεῖσα μήπως ἡ φίλη της ἔβλεπε τὸν ἄρρωστον καὶ τὸ φυλακτόν του. Δὲν θὰ μπῆς ὅμως στὴν κάμαρα τοῦ κυρίου Τζάκ...Κανεὶς δὲν μπαίνει ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μητέρα του... Θὰ δώσῃς τὴ φλάσκα στὸ Ν'-Γκέμα καὶ θὰ γυρίσῃς ἀμέσως....Ἐγὼ φεύγω... τρέχω γιὰ νὰ διορθώσω τὸ κακό... ἂν εἶνε ἀκόμη καιρός.

Ἔβρεχε. . . Διὰ δευτέραν φορὰν, καὶ ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιστάσεις, ἔβλεπε τὰς καλύβας νὰ περνοῦν, νὰ φεύγουν γρήγορα ἀπ' ἐμπρός της. . . Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἐφαίνοντο ἔρημοι· οἱ μαῦροι ἐπηγαινοήρχοντο, τὰ παιδιὰ ἐγελοῦσαν, αἱ γυναῖκες συνωμίλουν, κοπανίζουσαι τὴν μανιόκαν των εἰς ξύλινα ἰγδία· καὶ τὸ θέμα τῆς συνομιλίας των ἦτο βέβαια τὸ ἔγκλημα.

Ἡ Ὀ'Δάλια ἔτρεχεν, ἔτρεχε, καὶ τὰ βλέμματα δὲν ἠμποροῦσαν πλέον νὰ τὴν φθάσουν. Οὐδεὶς τὴν ἀνεγνώριζε.

— Ἐγὼ ἔκαμα τὸ ἔγκλημα, ἐσυλλογίζετο, καὶ ἄλλος καταδικάσθηκε. Γρήγορα, Ὀ'Δάλια!.. τρέχα!

Ὡμιλοῦσε πρὸς τὸν ἑαυτόν της ὅπως τὸ ἔκαμεν εἰς τὸ δάσος, τὴν στιγμὴν ποὺ ἐπλησίαζαν τὰ θηρία, ὅπως τὸ ἔκαμε χθές, τὴν ὥρα ποὺ ἐπήγαινε νὰ πάρῃ τὸ νύχι, ὅπως τὸ ἔκαμνεν εἰς ὅλας τὰς τραγικὰς στιγμάς, ὅταν ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ συμβουλεύσῃ ἢ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὸν ἑαυτόν της.

— Ναί... ἐξ αἰτίας σου ἕνας ἄνθρωπος θὰ πεθάνῃ.

Ἐξαφνα ἐσταμάτησε:

— Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἐσυλλογίσθη, εἶνε κακός. Εἶνε ὁ Γκα'Ντούρ. Δηλαδὴ ὁ πιὸ κακὸς ποὺ ὑπάρχει, ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῆς φυλῆς. Ὁ θάνατός του θὰ ἦταν ἡ σωτηρία, νίκη!.. Ὅλοι, ἀπὸ τώρα, χαίρονται γι' αὐτό. Θὰ λείψῃ ὁ Γκα'Ντούρ καὶ κανεὶς πιὰ δὲν θὰ πειράζῃ τὰ παιδιά, οὔτε θὰ βρίζῃ τὶς γυναῖκες, οὔτε θὰ κάμνῃ καυγάδες μὲ τοὺς ἄνδρες.

— Ὀ'Δάλια!.. μὰ τί λές;

— Ναί, καλὰ λέγω... κανεὶς δὲν θὰ μάθῃ... κ'ἐγὼ θὰ μπορέσω νὰ ζήσω..

— Θὰ μπορέσῃς νὰ ζήσῃς;...

— Βεβαιότατα.. Ἔπειτα, μήπως δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ζήσω; Μήπως ὁ κύριος Τζὰκ δὲν μὲ χρειάζεται γιὰ νὰ γίνῃ καλά;

— Ὁ κύριος Τζάκ;... μιλᾷς γιὰ τὸν κύριο Τζάκ; Μὰ τὸν ἐρώτησες πρὶν τὸ κάμῃς αὐτό; Ἔτσι θὰ σ'ἐσυμβούλευε ὁ Τζάκ;.. Θὰ σ' ἐπεδοκίμαζε; θὰ σ' ἐνεθάρρυνε, Ὀ'Δάλια;... Τί θὰ κάμῃς;..Αὐτὰ λοιπὸν ποὺ ἔμαθες, μὲ τόσους κόπους, μὲ τόσην ὑπομονή, μέρες καὶ μῆνες τώρα ποὺ σὲ διδάσκει, ὁ καλός σου ἀφέντης;,τὰ ξεχνᾷς; Καινομίζεις πῶς θὰ σὲ ἤθελε πιὰ κοντά του, ἂν ἤξευρε τί σκοπεύεις νὰ κάμῃς;...

— Κύριε Τζάκ! ἐψιθύρισεν ἡ μικρὴ μαύρη, ρίπτουσα βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ οἰκίσκου τῶν Λευκῶν. Ἔμπνευσέ με!

Ἔμεινε προσεκτική, ἀκίνητη, μὲ κλειστὰ μάτια, ὡς νὰ ἤθελε ν' ἀκούσῃ καὶ μὲ τὰ μάτια της ἀκόμη, μὲ τὰ ὅλα της.

— Γενναία Ὀ'-Δάλια! ἤκουσε. Θὰ ναυαγήσῃς ἐσὺ εἰς τὸν λιμένα;.. Ἀκόμη διστάζεις;... Μὰ δὲν ἠξεύρεις λοιπὸν τὴ λέξι... τὴ μόνη ποὺ πρέπει τώρα νὰ σὲ ὁδηγήσῃ;... Τὸ *καθῆκόν* σου!..,

Ἄνοιξε πάλιν τὰ μάτια της. Καὶ τὸ ἄπλετον φῶς τοῦ ἡλίου τὰ ἐπλημμύρισε μὲ λάμψιν. Συγχρόνως ἔγινε φῶς καὶ εἰς τὸ πνεῦμά της, εἰς τὴν συνείδησίν της, καὶ διηυθύνθη σταθερῶς πρὸς τὸ μέρος τῆς Παλάβρας.

Ἔφθασεν ἐκεῖ κατ' εὐθεῖαν, καὶ ἐνῷ ἡτοιμάζετο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν περίβολον, ὁ ἐποῖος ἐχώριζεν ἀπὸ τὸν δρόμον τὴν σκηνὴν τῆς Παλάβρας, εἶδε προσηλωμένον εἰς ἕνα δένδρον τὸν Γκα'Ντούρ, τὸν ἐποῖον οἱ πολεμισταὶ τοῦ βασιλέως κατεγίνοντο ἀκόμη μὲ πολὺν κόπον νὰ προσδέσουν εἰς τὸ δένδρον ἐκεῖνο διὰ σχοινίων χονδρῶν. Ἐστάθη πρὸς στιγμὴν, ἔπειτα ἔτρεξε πλησίον του καὶ ἤρχισε νὰ τὸν περιτριγυρίζῃ, ὅταν τὸν ἤκουσε νὰ τῆς φωνάζῃ ὑβριστικῶς:

— Βρὲ σύ, μικρὴ κακαράξα, μαθημένη, θὰ πάψῃς νὰ μὲ τριγυρίζῃς;

Ἀλλ' ἡ Ὀ'Δάλια προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσε. Αὐτὴ ἐκύτταζε νὰ κάμῃ τὸν σκοπόν της...

— Φεῦγα ἀπὸ δῶ! παληοκόριτσο!... ὕβρισε καὶ πάλιν ἐκεῖνος.

— Γιατὶ μοῦ λὲς ἄσχημα λόγια, Γκα'Ντούρ, ἐνῷ ἐγὼ γυρεύω νὰ σὲ σώσω;

— Νὰ μὲ σώσῃς; Ἐσύ;

— Ναί, γιατὶ δὲν εἶσαι ἔνοχος. Τὸ ξέρω.

— Τὸ ξέρεις; Ἄ!... νὰ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τὸ ξέρει!.. Γιατὶ τότε δὲν τρέχεις νὰ τὸ πῆς στὴν Παλάβρα ποὺ συνεδριάζει ἀκόμη;

— Αὐτὸ ἑτοιμαζόμουν νὰ κάμω. Ἂν δὲν μὲ πιστέψουν ὅμως; Νὰ μπροῦσα τουλάχιστον νὰ σὲ λύσω... νὰ φύγῃς...

Καὶ ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι τοῦ βασιλέως εἶχαν ἀπομακρυνθῇ, ἡ Ὀ'Δάλια προσεπάθησε νὰ εὕρῃ καμμίαν ἄκρην, νὰ λύσῃ κανένα κόμβον. Ἀλλ' ὄχι ἦτο πολὺ στερεὰ δεμένος.

— Πίεσε καλλίτερα μὲ τὰ δάκτυλά σου τὰ σχοινιὰ αὐτὰ ποὺ δένουν τὰ χέρια μου. Πίεσε ἀπ' ὅλα τὰ μέρη καὶ ὁ κόμβος θὰ χαλαρωθῇ. θὰ παραλύσῃ... Ἔπειτα θὰ τὸν λύσῃς εὔκολα... Καὶ ἅμα ἐλευθερωθοῦν τὰ χέρια μου, ἐσώθηκα! Ἐξέρω ἐγώ...πολλοὺς ἔδεσα 'ς αὐτὸ τὸ ἴδιο δένδρο...

Ἔκαμεν ὅπως τῆς εἶπεν ὁ Γκα'-Ντούρ. Ἐπίεζε πυρετωδῶς ἀλλ' ἀσφαλῶς...Οἱ κόμβοι ἐχαλαρώθησαν...Καὶ μετ' ὀλίγον ὁ δεσμώτης ἦτο εἰς θέσιν νὰ κινῇ καὶ νὰ μεταχειρίζεται τὰ χέρια του, διὰ νὰ παλλαχθῇ ἀπὸ τὰς χονδρὰς ἶνας ποὺ ἔσφιγγαν τὸν κορμόν του καὶ τὰ μέλη του. Ἡ Ὀ'Δάλια τὸν ἐβοηθοῦσε.

— Τώρα, εἶπεν, ὅταν ὁ δεσμώτης ἠλευθερώθη ὁλωσδιόλου, δέσε ἐμὲ εἰς τὴ θέσι σου καὶ τρέξε νὰ μὲ καταγγείλῃς. Γιατὶ ἐγὼ εἶμαι ἡ ἔνοχος!

— Ἐσύ;...Νὰ δέσω ἐσέ;... Ὄχι, δὲν θέλω!. . . Αὐτὸ δὲν εἶνε δική μου δουλειά.

— Τότε φύγε!

— Οὔτε. Ὅπως δὲν εἶμαι ἔνοχος, ἄλλο τόσο δὲν εἶμαι καὶ δειλός. Μένω.

— Γκα'Ντούρ!. . .Βλέπω πῶς δὲν εἶσαι τόσο κακὸς ὅσο σὲ λένε!..

Ἀκίνητος ὁ Γκα'Ντούρ, ἐνῷ τὰ δεσμά του ἦσαν πλέον κάτω, ἐστέκετο κ' ἐκύτταζε τὴν Ὀ'Δάλιαν τρέχουσαν πρὸς τὴν σκηνὴν τῆς Παλάβρας.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΛΕΡΟΣ

«Οἱ πολεμισταὶ τοῦ βασιλέως...»
(Σελ. 242, στ. γ'.)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀπορία τοῦ Τοτοῦ.

— Ὁ Χριστὸς λέγει πῶς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε πλησίον μας. Πῶς γίνεται αὐτό, ἀφοῦ ἄλλοι εἶνε ἐδῶ, κ' ἄλλοι στὴν Ἀμερική;

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀθανασίου Διάκου

***

Ἡ *Μαμμά*:—Τὸ ἠθρες τὸ ψαλλίδι, Ἑλένη;

Ἑλένη:—Ὄχι, μαμμά μου. Κοντεύω ὅμως νὰ τὸ εὕρω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Ἀσίας

***

— Τὰ μάθατε! Σήμερα μοῦ μίλησε ὁ Βασιλιᾶς!

— Πῶς; ἐσένα;

— Βέβαια. Περνοῦσε μὲ τὸ αὐτοκίνητο, καὶ μοῦ φώναζε νὰ φύγω ἀπὸ τὴ μέση τοῦ δρόμου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Προσφιλοῦς Ἀναμνήσεως

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ..

ΕΙΣ τὴν προηγουμένην «Κυριακήν», καθὼς ξεύρετε ἐβραβεύθη ἡ *Ἐλιούδα*. Δὲν μοῦ ἔστειλεν ὅμως τὴν φωτογραφίαν της καὶ δι' αὐτὸ δὲν βλέπετε τὴν εἰκόνα της εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μοῦ κάμῃ τὰ ἴδια καὶ τὸ *Ἀφρόμυρτο*, τὸ ὁποῖον συγχαίρω.

Ὅσοι μ' ἐρωτᾶτε μὲ τόσον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν «Στέλλαν Βιολάντη» τοῦ κ. Φαίδωνος, μάθετε διὰ νὰ χαρῆτε ὅτι καὶ τὸ νέον δρᾶμα τοῦ ἀγαπητοῦ σας συγγραφέως εἶχεν εἰς τὸ θέατρον τὴν μεγαλητέραν ἐπιτυχίαν· Ἐπτὰ φορὰς προσεκλήθη εἰς τὴν σκηνὴν τὴν πρώτην βραδυὰν κ' ἐχειροκρότηθη ἐνθουσιωδῶς. Τὸ δρᾶμα ἐπαίχθη συνεχῶς ὁλόκληρον ἑβδομάδα καὶ θὰ παιχθῇ ἀκόμη πολλάκις.

Ἐπιτιούρις Ἀπολλον, ὁ κ. Ξ. ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν σου καὶ τὸ διήγημα. Σὲ συγχαίρει, ἀλλὰ σὲ συμβουλεύει νὰ μὴ τὸ δημοσιεύσῃς, Εἶνε ἀκόμη πρωτόλειον. Ἅμα γράψῃς κανένα καλλίτερον, τότε,

Χρυσόφτερη Ἐλπίδα, σήμερον δημοσιεύω τὰς ἀγγελίας τῶν νεαρῶν Ἰαπώνων, καὶ ἐλπίζω ὅτι πολλοὶ φίλοι μου θὰ σπεύσουν νὰ τοῖς στείλουν δελτάρια καὶ νὰ νοιξουν μαζὶ των ἀλληλογραφίαν, ὅπως σύ. Εὖγε, ὡραῖα ἔγραψες πρὸς τὸν κ. Gnoye!

Σοῦ ἔστειλα τετράδια, *Ἀῦρα τῆς Νεότητος*. Φυσικά, ἅμα μεγαλώσῃ κανεὶς καὶ ἀφίσῃ τὸ Σχολεῖον, τότε ἐννοεῖ ὅτι «τὰ σχολικὰ ἔτη εἶνε τὰ καλλίτερα, τὰ πλέον ἀμέριμνα, τὰ ἀλησμόνητα...»

Ἡ καθυστέρησις, *Δόξα τῆς Ἑλλάδος*, προῆλθεν ἀπὸ ἀνωμαλίαν τῆς διεκπεραιώσεως, ἡ ὁποία διορθώθη. Ὅλα ἐλήφθησαν. Φίλησέ μου τὴν *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* καὶ τὸ *Ἔνδοξον Μέλλον*.

Κ' ἐγὼ σὲ συγχαίρω διὰ τὸν λαμπρὸν βαθμόν, *Ναυσικά*, καὶ σοῦ εὔχομαι καὶ εἰς ἀνώτερα. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ δι' ὅσα γράφεις καὶ ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ σὲ γνωρίσῃ, ὅπως κ' ἐγώ. Λοιπόν, ὅταν μὲ τὸ καλὸ θὰ ἔλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας, μὴ μᾶς ξεχάσῃς. Πρὸς τὸ παρόν, γράψε μου συχνά.

Φαντάζομαι, *Ἐλπίς*, τί ὡραῖα ποὺ ἐπεράσατε εἰς τὴν Ὀλυμπίαν καὶ τί ἐντυπώσεις εἴχατε ἀπὸ τὰ θαυμάσιά της μνημεῖα! Τἀποστελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ δὲν θὰργήσουν. Εἰς τάλλα σοῦ ἀπαντῶ ὅ,τι ἀνωτέρω καὶ εἰς τὴν *Ναυσικάν*.

Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς πληροφορίας, *Ἑλληνικὴ Σημαία*. Τὸ γραμματάκι σου μὲ κατεγοήτευσε καὶ θέλω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά. Προσπάθει μόνον νὰ κάμῃς τὸ γράψιμόν σου πλέον εὐανάγνωστον.

Λάθος, ἄ, ἔκαμα λάθος. Τὸ τελευταῖον ψευδώνυμον διὰ τοῦ ὁποίου εἶχε γίνῃ γνωστὴ εἰς τὸν κύκλον μας ἡ ἀγαπητή μου Μίνα Πολέμη, δὲν ἦτο αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶπα προχθές, εἰς τὴν ἀναγγελίαν τῶν εὐτυχῶν ἀρραβώνων της, ἀλλὰ τὸ *Ἐνθουσιώδης Ἑλληνίς*. Νὰ τὸ ξεύρετε!

Ἡ *Δάφνη τοῦ Πηνειοῦ* μοῦ γράφει κάτι περίεργον. Ἐκάθητο εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἔπαιζε τὸ μανδολίνόν της. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐν ἀηδόνι, ἐκάθησεν εἰς τὸν ἀντικρυνὸν ἐξώστην καὶ ἄρχισε νὰ σφυρίζῃ τὸν ἴδιον σκοπὸν τοῦ μανδολίνου· (ἦτο ἡ Λεμονιὰ τοῦ κ. Ν. Κοκκίνου.) Ἤλλαξε σκοπὸν ἡ *Δάφνη τοῦ Πηνειοῦ*, ἀλλὰ τὸ ἀηδόνι ἔκαμνε σὰν τρελλό. Ἡ φίλη μας ἐνόησεν ὅτι τῆς ἐγύρευε νὰ παίξῃ τὸ ἴδιον κομμάτι. Πραγματικῶς, μόλις ἄρχισε νὰ τὸ παίζῃ, τὸ ἀηδόνι ἠσύχασε, καὶ τὸ ἐσφύριζε πάλιν. Αὐτὸ δὲ ἐπανελήφθη δύο-τρεῖς φοράς. Δὲν εἶνε περίεργον;

Εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις, *Πρωϊνὴ Αὔρα*. Ἐδιάβασα εἰς τὰς ἐφημερίδας τὰς παραγράς ποὺ ἔγιναν εἰς τὴν πόλιν σας. Ἔ, τώρα ποὺ ἡσυχάσατε, γράφε μου συχνότερα.

Χαίρω πολύ, *Καλλιτεχνικὴ Ψυχή*, ποὺ ἔχω μίαν τόσον ἀφωσιωμένην φίλην. Τὸ τετράδιόν σου ἐλήφθη· ὅσον διὰ τὰ Παιδ. Πνεύματα, νὰ σοῦ εἴπω: λαμβάνω καθημερινῶς τόσα πολλά, ὥστε χάνω τὸν λογαριασμόν.

Ἡ *Αἰγυπτία Βασιλόπαις* μοῦ γράφει: «Κάποτε ὁ κ. Φαίδων μᾶς εἶπεν, ὅτι μία μετακόμισις ἰσοδυναμεῖ μὲ δύο πυρκαϊάς. Δὲν μοῦ λέγει ὅμως: Ταξεῖδι, μετακόμισις καὶ ἑορτὴ Ὡραίας Χίου μὲ πόσας πυρκαϊὰς ἰσοδυναμοῦν; — Μὲ πολλὰς πολλάς, βεβαίως, καὶ διὰ νὰ μὴ καῶ. πρέπει νὰ σὲ ἀφίσω καὶ νὰ πιάσω δουλειά...» Καλῶς νὰ ἔλθῃς! Δὲν ξεύρεις πόσον ἀνυπομόνως σὲ περιμένομεν.

Ὑποθέτω, *Ὀνειροπόλε Κόρη*, ὅτι ἡ ὀκνηρία ἦτο μεγαλητέρα ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν. Ἂς εἶνε· εὔχομαι περαστικὰ καὶ διὰ τὰ δύο, καὶ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς τώρα συχνά. Χαίρω ποὺ σοῦ ἀρέσουν τόσο τὰ φυλλάδιά μου. Ὄχι, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ξαναστείλῃς διήγημα.

Δὲν πιστεύω νὰ διαρκέσῃ πολὺ ὁ θυμὸς τοῦ πατέρα σου, *Ἀνθισμένη Δυναμιά*: Ὀργὴ φιλούντων ὀλίγον ἰσχύει. Ἄλλως τε θὰ ἰδῇ καὶ τὴν μετάνοιάν σου διὰ τὸ ἀτάκτημα ἐκεῖνο καὶ γρήγορα θὰ σοῦ ἀνανεώσῃ τὴν συνδρομήν.

Σοῦ ἔστειλα τὰ τετράδια, *Ἀγριολούλουδο*. Ὡραία ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ποὺ μοῦ περιγράφεις τὴν ἑορτὴν τῆς ἀδελφῆς σου. Μὴ λέγεις ὅμως «καλένομεν» ἀλλὰ «καλοῦμεν». *Καλῶ* εἶνε τὸ ῥῆμα, ἐκάλεσα ὁ ἀόριστος ποὺ τὸν ξέρεις, κτλ.

Καλῶς νὰ ἔλθῃς, *Πρόμαχε τῆς Ἰδέας*, πολὺ θὰ εὐχαριστηθῶ νὰ σὲ γνωρίσω. Σοῦ ἀπαντῶ μὲ ὀλίγας λέξεις ὀσάκις δὲν ἔχω τόπον διὰ πολλάς, καὶ ὀσάκις δὲν γράφεις τι ἀπαιτοῦν ἐκτενῆ ἀπάντησιν. Αὐτὸ κάμνω δι' ὅλους, καὶ δὲν εἶμαι καθόλου δυσηρεστημένη μαζί σου.

Ἀπατᾶσαι, *Αἰγυπτία Ἀριστοκρᾶτις*, διότι καμμίαν ἄλλην φίλην μου δὲν ἀγαπῶ περισσότερον ἀπὸ ἐσέ. Ἀλλ' οὔτε καὶ ὀλιγώτερον. Ξεύρεις ὅτι διακρίσεις δὲν κάμνω, καὶ ἂν καμμίαν φορὰν ὁ χῶρος τῆς Ἀλληγραφίας δὲν μοῦ ἐπέτρεψε νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἐν ἐκτάσει, δὲν ἔπρεπε νὰ ὑποθέσῃς αὐτό. Ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε πολύ.

Δύο ἑβδομάδων ἐπιστολὰς ἔχω ἐμπρός μου ἀλλὰ τόπος δὲν ὑπάρχει δι' ἀπάντησιν τί νὰ κάμω; *Θένα φέρω* ἁπλῶς τὰ ὀνόματα τῶν καλλιτέρων ἐπιστολογράφων: *Τῆς Φράκιης τ' Ἀγριολούλουδο, Δαφνοστεφὴς Σημαία, Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανός*, (τὸν ὁποῖον εὐχαριστοῦμεν καὶ διὰ τὰ ἀναμνηστικὰ δελτάρια·) *Ἰάσων Νικηφής, Γόνδολα τῆς Βενετίας* (τὴν ὁποίαν παρακαλῶ νὰ μοῦ γράψῃ αὐτὸ ποὺ λέγει·) *Ἄγγελος Αὐγερινός, Γέρος τοῦ Μορηᾶ, Μεγαλουργὸς Πατρίς, Βάρκα τοῦ Κανάρη, Ἑλληνοπούλα τῆς Θράκης, Δάκρυ Ὑποδούλου Ἕλληνος, Ἔλαφος τῆς Αἰγύπτου, Παλλάς, Ὀλβία, Ἀργυρᾶ Πρόμνη, Ἱερὰ Φλὸξ καὶ Φιλόπατρις Ἰάς* (πρὸς τὴν ὁποίαν ἔστειλα ἐκ δευτέρου.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: *Θαλαμηγὸς Ἀμφιτρίτη*, κ. (Β. Κ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀντιλλάξουν: ἡ *Ἀπολεσθεῖσα Ἐλπίς* (0) μὲ *Χρυσαυγήν*, *Δόγην τῆς Βενετίας*, *Κῦμα τοῦ Ἰονίου*, *Ἀπόλλωνα* — ὁ *Ἐθνικὸς Ὕμνος* (0) μὲ *Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν*, *Πάλλουσαν Καρδίαν* — ἡ *Αὔρα τῆς Νεότητος* (0) μὲ *Ἀνοικτόκαρδον Ἀρσακειάδα*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, *Ζήτω ἡ Πατρίς*, *Παλλάδα*—τὸ *Χαῖρε Πατρὶς* (0) μὲ *Ἑλληνικὴν Θεότητα*, *Εἶμαι Ζακυνθία*, *Ἀστεῖον Νίκην*—ὁ *Ἀναμορφὼν* (0) μὲ *Φρικτὸν Ναυάγιον*, *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, *Διακριθεῖσαν Ζακυνθίδα*, *Τερπνὴν Ἀοιδὸν* — ὁ *Ἱερὸς Ἀγὼν* (0) μὲ *Ταπεινὸν Κύριον*, *Νάρκην*, *Ἀντάρτην*, *Ἄγγελον τῆς Ἐλευθερίας*, *Κυνηγὸν τῆς Ἐρήμου*, *Ὕμνον τῆς Κρήτης*, *Ἀγριολούλουδον*, *Μυροβόλον Ἴον*, *Παλλάδα*, *Ἐθνικὸν Ἠδεῖδες*, *Ἐθνικὴν Ἀναγέννησιν*, *Μέγαν Ἀλέξανδρον*, *Ναυτόπαιδα τῆς Θυέλλης*, *Χαλασμὸν Κόσμου*, *Πίστιν-Πατρίδα*.

Ἡ Διάκλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Χαῖρε Πατρὶς* (εὔχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν·) *Πομενικὴν Φλογέραν* (σοῦ ἔστειλα χάρτην τῶν λύσεων· ἐμπρὸς λοιπόν, τώρα ποὺ ἔκαμες ἐξετάσεις, γράφε μου συχνά.) *Κύκνον Μιτυλήνης* (ἐλπίζω ὅτι τώρα πλέον. . . ἀντέγεις!) *Ἔξυπνον Βλάκα* (εἰς τὴν Βάρναν ἔχω 23 συνδρομητάς· ἀρκετοὶ εἶνε;) *Ἀθανάσιον Διάκον* (ἔστειλα· καλῶς νὰ ἔλθῃς·) *Πλοίαρχον Νέμον* (ἐστάλησαν ὅλα μαζί·) *Ἑλληνίδα Χριστιανὴν* (ἔστειλα εἰκοσιπέντε τετράδια·) *Δαίμονα τῆς Ἐρήμου* (ἐλπίζω ὅτι τὰ ἔλαβες· πῶς ἐπῆγαν αἱ ἐξετάσεις;) *Ἀντάρτην* (ἡ συλλογή σοῦ ἐλήφθη·) *Δάκρυ Ὑποδούλου Ἕλληνος* (ἔγει καλῶς·) *Ἰονιάδα* (πῶς σοῦ φαίνεται λοιπὸν ὁ Ἀζαρίας;) *Ἀνακρέοντα* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ δελτάριον· ἔστειλα ἐκ νέου φυλλάδια καὶ ἀπόδειξιν·) *Ἐλευθερωτὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ* (μόνον τοῦ 22ου καὶ 23ου φύλλου ἐλήφθησαν αἱ λύσεις· τίποτε ἄλλο·) *Γλυκοχάραμα* (τὰ συγχαρητήριά μου διὰ τὴν ἀνάρρωσιν τῆς προσφιλοῦς σου μητρός·) *Κίρκην* (ὁ Ἔπαινος τοῦ Ξεσπαθώματος λογαριάζεται εἰς τὸ Ἄθρόον·) *Ἀπολεσθεῖσα Ἐλπίς* (ἔλεγα κ' ἐγώ· πῶς γίνεται νὰ μὲ λησμονήσῃ ἡ "φίλη μου;) *Αὐσιριακὸν Στόλον* (ἐπειδὴ ὀλιγώτεροι σχετικῶς γνωρίζουν γερμανικά, ἀραιότερα κάμνω τέτοιον διαγωνισμόν· θὰ γίνῃ ὅμως καὶ αὐτός·) *Κόμητα Μόντε Χρήστον* (ἐλήφθη·) *Ἰωνικὸν Οὐρανόν* (ἔστειλα· περιμένω τὴν φωτογραφίαν·) *Ἰωάννην Δ. Χ.* (αἱ «Διετεῖς Διακοπαὶ» τιμῶνται δρ. 2,20·) *Ῥωμιοκοῦλαν* (ἔστειλα·) *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* (ὡραιοτάτη ἡ ἐπιστολή σου· τ'ἀποτελέσματα αὐτοῦ τοῦ Διαγωνισμοῦ θὰ τὰ ἰδῇς πολὺ γρήγορα·) *Κωνσταντῖνον Μ.* (αὐτὸ δὲν γίνεται· πρέπει νὰ λάβῃς ἰδικόν σου ψευδώνυμον, πληρόνων τὸ δικαίωμα·) *Ἀετὸν* «Διετεῖς Διακοπὰς» ἔστειλα·) *Ῥήγαν Φεραῖον* (τὰ ἔλαβες τώρα;) *Χαῖρε Πατρὶς* (ἔστειλα·) *Ἠχὼ τῆς Λίμνης* (ὄχι, εἶσαι μικρὴ ἀκόμη· ἡ Μ. Σε. ἐδημοσιεύθη εἰς τὸν τόμον τοῦ 1893·) *Ἡ Πατρὶς ἐν Κινδύνῳ* (ἔχει καλῶς·) *Νίναν Μπ.* (ἔχει δίκηο ὁ μπαμπᾶς· νὰ μοῦ γράφῃς ὅπως ξέρεις κ' ἔννοια σου!) *Ἀρχαῖον Σπαρτιάτην* (ἔστειλα·) *Ναυτάκι* (πῶς νὰ σοῦ πῶ τὸν τρόπον; παράβαλε καμμίαν λύσιν, νὰ ἰδῇς·) *Ἡλιακὴν Ἀκτῖνα* (ἔστειλα·) κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 18 Ἰουνίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 7 Ἰουλίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 18 Ἰουλίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 3 Αὐγούστου.

[Ὁ χόρευε τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίον, γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

[Ἀπὸ σήμερον ἄρχεται ἡ δημοσίευσις Ἀσκήσεων ἐκ τῶν Συλλογῶν τοῦ νέου 115 Διαγωνισμοῦ. Τἀποτελέσματα τοῦ προηγουμένου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἐλλείψει χώρου σήμερον, θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές.]

281. Λεξίγριφος.

Βάλε φθόγγον μουσικόν
Εἰς ἐπίθετον κοινόν,
Διὰ νὰ κάμῃς ποιητὴν
Ἕλληνα, πολὺ γνωστόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζακυνθινοῦ Πανσὲ

282. Λεξίγριφος.

Δυνητικὸς καὶ αἴσθησις
Ἑνόνονται μαζί,
Καὶ νῆσος τοῦ Αἰγαίου μας
Προβάλλει στὴ στιγμή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐλευθέρου Ἕλληνος

283. Στοιχειόγριφος.

Ἑνὸς ἀρχαίου ποιητοῦ
Ἂν κόψῃς τὸ κεφάλι,
Ἓν μέρος ἑνὸς μέλους σου
Ἀμέσως θὰ προβάλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρηγόρου Ἀγγέλου

284. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε Ρῶ καὶ βάλε Τᾶ
Γιὰ νὰ ἰδῇς ἐξαφνικά,
Ἀπὸ ποταμὸν ὡραῖον
Μίαν νῆσον στὸ Αἰγαῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐστρ. Ζ. Παρασκευαΐδου

285. Μεταγραμματισμός.

Τὸ γυναικεῖον κόσμημα
Θάλλάξῃ ἕν του γράμμα
Καὶ τοπικὸν ἐπίρρημα
Θὰ γίνῃ ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δεκαπενταετοῦς Πλοιάρχου

286. Στοιχειοτονόγριφος.

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου
Ὅπως εἶμαι ἂν μάφισης,
Δύναμιν σπουδαίαν βλέπεις
Ὅταν μάποκεφαλίσῃς
Καὶ τὸν τόνον μου κινήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόμητος Μόντε-Χρήστου

287. Δικτυωτόν.

* * * * * * * = Ἀρχαῖος Βασιλεύς.
* * * *
* * * * * * * = Τιτάν
* * * *
* * * * * * * = Ἡ τέχνη τῶν στίχων.
* * * *
* * * * * * * = Σύνολον ἐν τάξει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκείας Ἐλπίδος

288. Ἐπιγραφή.

Α Χ Ρ Ο Γ Υ
Υ Κ Ρ Α Ε Ι
Α Π Ι Α Σ Ν
Λ Τ Ο Α Γ Ν
Χ Ι Ε Κ Σ Η
Ι Σ Μ Η Α Σ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φρικτοῦ Ναυαγίου

289. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον λυρικὸν ποιητήν.

1, Νόσος θανατηφόρος. 2, Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας. 3, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 4, Μέρος μουσικοῦ ὀργάνου. 5, Θεά. 6, Βασιλεύς, πατὴρ περικαλλοῦς κόρης. 7, Ἐκπαιδευτικὸν ἵδρυμα. 8, Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δάκρυ Ὑποδούλου Ἕλληνος

290. Ἐλλιποσύμφωνον.

υ - σηα - αι - εια - ιει.

Ἐστάλη ὑπὸ Στέλλας Βουρδουμπᾶ

291. Φωνηεντάλιστον.

κλλν - νμ - χρστν - * - πλτς - πλς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φιλὶ τῆς Μάνας

292. Γρῖφος.

κ' κ' ΙΙΙ κ' κ' ΙΙΙ κ' κ' ὄρον α α γ α α α

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐστρ. Γ. Παρασκευαΐδου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Φίλτατον *Μενεξεδένιο Μπουνετάκι*, νὰ τὸ πιστεύσω ὅτι αἱ γραπταί μας ἐξετάσεις ἐτελείωσαν; Ἑτοιμάζομαι νὰ μεταφέρω εἰς Κύπρον τὴν διπλωματοῦχον!!!

Θαλαμηγὸς Ἀμφιτρίτη (Θ,238)

Πρὸς τὴν *Ἀπολεσθεῖσαν Ἐλπίδα*. Κατόπιν τῆς διαγωγῆς κτλ. σοῦ δεικνύω ἐπισήμως καὶ οὐχὶ ἐφ' ἁπλοῦ χάρτου, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν κροκοδείλων καθημερινῶς αὐξάνει. Σοῦ ἔγραψα φοβερὰ πράγματα, ἔ;! Ὡρισμένως ἐσὺ ἀποτελεῖς ἐξαίρεσιν; Χά, χά! τί εἰρωνεία! ἀλλὰ δυστυχῶς... tout passe.

Γόνδολα τῆς Βενετίας (Θ,239)

Τῷ ἀγαπητῷ Πέτρῳ ἀναχωροῦντι εὔχομαι καλὸν κατευόδιον καὶ ταχεῖαν ἐπάνοδον. Ἀντιπρόσωπος Συλλόγου «Ἀναγέννησις» ἐν Πόρτ-Σαΐτ, *Γεώργιος Δαχανᾶς*, («Ἀστρον τῆς Ἀνατολῆς). (Θ,244)

Η ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ
ἡ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ (Θ,241)

ΔΗΛΩΣΙΣ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΩΝ

Παρακαλοῦνται οἱ θέλοντες νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Κράτους Ἀνοικτοκάρδων ὅπως ἀπευθυνθῶσιν εἰς τὸν Πατριάρχην *Ἀρχιεπίσκοπον Γερμανόν*. Ἡ Διεύθυνσις: κ. Πέτρον Κ. Καραγεώργην. Τῆνος (Grèce) (Θ,242)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ „ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ"
ΕΝ ΚΑΙΡΩι
ΤΜΗΜΑ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι πανταχόθεν. Μηνιαία Συνδρομὴ φράγ. χρ. 0,50. Διεύθυνσιν ἴδε ἄνω (Θ,242). (Θ,243)

Ἀσπαζόμενος τὰ δι' ὑμᾶς ἐν τῇ ἀλληλογραφίᾳ τῆς Διαπλάσεως γραφέντα, *Φιλτάτη Βασιλόπαις*, πρῶτος ἐγὼ δίδω τὸ σύνθημα. Ἐμπρός λοιπόν, Αἰγύπτιοι. Ἀνοικτόκαρδοι. Ἀησμονήσατε πάντα.

Η ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ (Θ,240)

Δύω *Ἰάπωνες* σπουδάσται ἐπιθυμοῦν διακαῶς νὰ ἐπικοινωνήσουν μετὰ Ἑλλήνων δι' ἀνταλλαγῆς ταχυδρομικῶν δελταρίων **εἰς ἀγγλικὴν γλῶσσαν**. Ἰδοὺ καὶ αἱ διευθύνσεις των:

— Rintaro Saba esq., No 455 Awokimachi, Yokohama (Japan).

— Y. J. Gnoye esq., Chez M. K. Kudo, No 469 Awokimachi, Yokohama (Japan). (Θ,245)

Ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ ταξειδίου, πέμπω τῇ εὐγενεστάτῃ *Μητρικῇ Στοργῇ* χαιρετισμούς.— *Εὐφορίων*. (Θ,246)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1909

Εἰς τὴν κληρωτίδα ἐτέθησαν οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2220 οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρώσαντες μέχρι 7ης Ἰουνίου συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριελαμβάνετο ἡ 31 Μαΐου. Ἐκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς 50 ἀριθμοί:

***1055**, ἐκέρδισεν ἓν ὡρολόγιον τῆς τσέπης.*

***758, 2115**, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογήν του.*

***1849, 1293, 71**, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογήν του.*

***2091, 956, 1938, 1084**, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογήν του.*

***621, 1765, 1310, 1571, 337**, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν «Διαπλάσεως» τοῦ 1910.*

***1710, 2157, 101, 2212, 1403**, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».*

***2018, 1691, 234, 1435, 561, 2110, 62, 142, 2065, 663**, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3,50.*

***1971, 1582, 136, 230, 2164, 1239, 1934, 16, 1738, 1294, 2205, 1486, 854 1277, 2043, 1809, 169, 1830, 580, 1493**, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.*

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν Δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μὲ τὸ 30 φύλλον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιοῦται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Οἱ δὲ κάτοχοι τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογήν των, παρακαλοῦνται νὰ μᾶς ὁρίσουν ποίους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ τῶν Δώρων τοῦ 1909, θὰ γίνῃ τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτησίαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἑξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 31 Αὐγούστου 1909. Εἶνε δὲ τὰ Δῶρα τῆς Τρίτης Κληρώσεως ὅμοια μὲ τὰ τῆς Δευτέρας.

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 7.—Στοὰ Πάππου.